

Liko School

THE

30.05.2025

ART HOUSE

IN THIS ISSUE

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode.....06

Led Zeppelin як нова музична епоха.....12

"Я ніколи не хотів співати. Я просто хотів грати на ритм-гітарі – ховатися ззаду і просто грати." - Курт Кобейн.....15

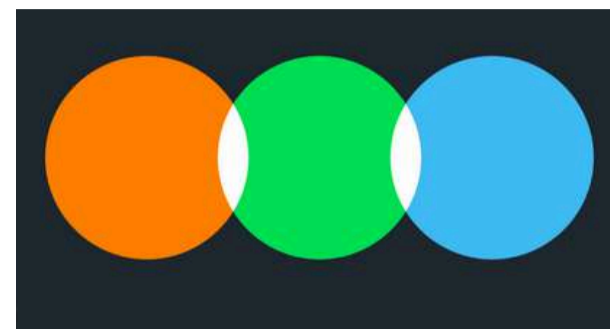
Ганс Ціммер: на межі музики та кінематографії.....19

78-ий Каннський кінофестиваль.....24

IN THIS ISSUE

Letterboxd: який ваш улюблений фільм всіх часів?.....32

Огляд фільму «Персонаж».....46

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом.....48

Як зробити національні традиції модними.....55

Фотопроект «9 речей»: незнайомі натюрморти знайомих людей.....59

ПОЗНАЙОМИМОСЬ З КОМАНДОЮ РЕДАКЦІЇ!

Цього місяця до команди журналу долучилися два нових учасники та поділились своїми зірковими статтями!

Вітаю усіх, мене звати Юрій, я вчитель історії та правознавства. На запрошення шанованого панства читачів та редакторів журналу “the Art House” я прийшов з невеликою статтею про кінофільм, який немає ніякого відношення до історії, але все одно неймовірно сильно мені сподобався! Я фанатію від історії і того, що з нею пов'язано, тому якщо випадає можливість прочитати щось новеньке чи переглянути щось історичне - я буду перший. По життю ж захоплююсь театром, живописом, космосом, хімією і обожною фолк музику!

Доброго дня! Я Роман - учень 9-А класу, захоплююсь кіно. Написав статтю про Каннський кінофестиваль і все, що там відбувалося. Люблю різні види мистецтва та розповідати про них)

Дорогі читачі!

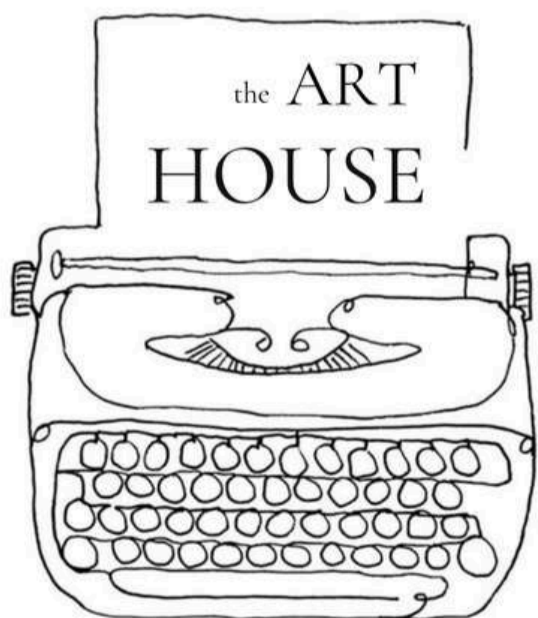
Весна добігає кінця, тож команда “the Art House” готова презентувати третій випуск шкільного журналу. Цього місяця ми вирішили обрати для себе провідні теми і ви матимете змогу зануритися у захоплюючі світи музики, кінематографії, моди та фотографії - різноманіття сюжетів та історій точно не лишить когось нудьгувати.

Неймовірно пишаємося тим, що у травневому випуску наші редактори вирішили вийти за рамки зони комфорту і спробувати себе у самостійно організованих креативних проєктах, пов'язаних з фотоіндустрією та поділились власними уподобаннями і підбірками улюблених пісень. Цей навчальний рік був безумовно виснажливим, саме тому пропонуємо абстрагуватись на хвилюнку від всіх переживань та провести час разом з десятьма приголомшливими дописами нашої талановитої команди. Ми й самі зовсім цього не очікували, але сторінок матеріалу вийшло в рази більше, ніж раніше, але не бійтеся, все написано від щирого серця - натхнення у всіх було вдосталь!

Що також не може не радувати - так це нові обличчя поміж редакторів і за гарною традицією, чарівна зірочка натякне на їх статті. А з учительського складу мали честь розмістити критичний огляд фільму від неповторного вчителя історії - пана Юрія Кучми. По-справжньому сподіваємось, що склад редакторів з часом лише продовжуватиме розширюватися, тому вважайте, що це персональне запрошення тим, хто мріє про досвід журналістики. Ми віримо, що наші креативні уміння стають дедалі професійнішими і нарешті запрошуємо перейти до творчих досягнень.

Приємного читання!

Катерина Наріжна - головна редакторка

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode

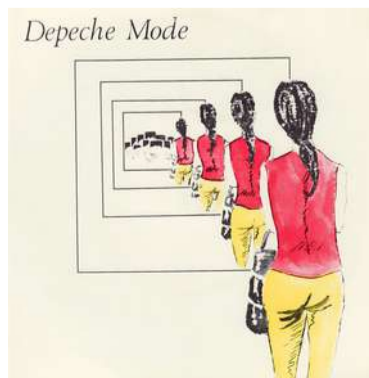
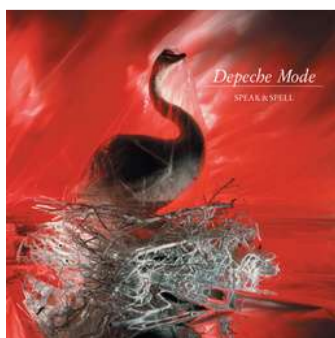
Чайка Аліса 10-С

Сьогодні я розповім про групу хлопців з маленького англійського містечка Базілдон, які стали символом та засновниками світового синт-попу. Вони змінили не тільки життя мільйонів, але й моє особисте сприйняття електронної музики. І так, це група, що об'єднала та виростила цілі покоління людей по всій земній кулі - Depeche Mode. Назву для своєї групи учасники взяли з однойменного французького модного журналу. У перекладі з французької *dépeche* означає "диспач" або "термінове повідомлення", а *mode* — "мода". Тобто буквально — "Модне повідомлення" або "Термінова мода". Є лише кілька гуртів, які настільки віддалені від мейнстріму, але водночас мали такий значний вплив на музичну сцену за останні два десятиліття. Це може здаватися суперечністю, проте, хоча Depeche Mode ніколи не прагнули до слави знаменитостей, їхня музика знайшла глибокий відгук у популярній культурі. Depeche Mode завжди йшли своїм шляхом — залишаючись «чужими», навіть незважаючи на феноменальну популярність. Але коли такі різноманітні виконавці, як Derrick May, Air, Smashing Pumpkins, Tricky, Les Rhythms Digitales, Placebo, Primal Scream, Deep Dish та Todd Terry, згадують про вплив Depeche Mode, то одразу розумієш:

Зліва направо: Ендрю Флетчер, Вінс Кларк, Девід Гаан і Мартін Гор.

сучасна історія популярної музики була б зовсім іншою без цього гурту. Усе це, однак, почалося зі скромної амбіції — записати сингл. Гурт був заснований клавішниками Вінсом Кларком та Ендрю Флетчером, а також головним вокалістом Дейвом Гааном та Мартіном Гором, гітаристом, бек-вокалістом і композитором гурту, у 1980 році. Можливо, це був саме той єдиний момент, коли гурт зміг стати частиною ширшої тенденції — у той післяпанковий період Depeche Mode швидко здобули популярність у клубному середовищі. Свою дебютну платівку на лейблі Mute Records — «Dreaming of Me» — гурт випустив у березні 1981 року.

праворуч - дебютний сингл; ліворуч - перший альбом - *Speak & Spell*

Хоча сингл досяг лише 57-го місця в британському чарті, саме з нього почалася вражаюча серія хітів. Особисто мені до вподоби, без перебільшень, всі пісні цього гурту і можу неодмінно зауважити, що кожен їхній період у творчості відображається і у стилі написання пісень, що був час від часу трохи видозмінений, та мелодії не втрачали свого абсолютно унікального звучання ні на мить! А особливо мене вражають композиції періоду раннього формування гурту. Вони особливі за своїм "оптимістичним" звучанням. Цим можна відчувати, як в учасниках вирувала молодість та бажання творити і створювати неповторне. У перші місяці Depeche Mode постійно перебували в гастрольних турах, і несподіваним наслідком цього стала перша серйозна криза в гурті. Вінс Кларк, головний автор пісень, усе більше розчаровувався в житті на гастролях і, після виходу першого альбому «*Speak and Spell*», вирішив покинути гурт, адже, цитую: "хотів більше контролю" і відчував, що стрімкий успіх Depeche Mode став для нього надто обтяжливим. Однак, заглядаючи наперед - це все ж змінило хід історії в позитивну сторону, адже відтоді себе справжнього почав демонструвати Мартін Гор, який взяв на себе роль автора пісень гурту, що ознаменувало появу видатного нового таланту.

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode

Мартін Гор

Протягом наступних 17 років Гор довів, що є одним із найкращих композиторів свого покоління, відповідальним не лише за багатий репертуар пісень, які витримали випробування часом, а й за вражаючу кількість хітів.

До часу виходу другого альбому Depeche Mode — *A Broken Frame* — восени 1982 року, гурт поповнився новим учасником, Аланом Вайлдером, і здобув новий статус — поп-зірок. Однак, як і всі етапи в історії Depeche Mode, гурт не вписувався у традиційні рамки поп-стереотипів.

Жоден підлітковий гурт, наприклад, ніколи б не створив альбом настільки доступний на перший погляд і водночас такий складний, як *Construction Time Again*, що вийшов роком пізніше, у 1983-му. Це був ключовий момент в історії Depeche Mode — перший альбом, у якому гурт відчував повну впевненість у власних можливостях. Ще один прорив стався у 1984 році, коли сингл *People Are People* посів 13-тє місце в американському чарті — перший хіт Depeche Mode у США. За цим послідував вихід альбому *Some Great Reward*, який піднявся до 51-го місця в американському чарті — ранній знак майбутнього трансатлантичного успіху.

У 1986 році Depeche Mode знову вирушили в гастролі. Масштабний концертний графік збігся з виходом альбому *Black Celebration*, який досяг третього місця в британському чарті. Ось так “депеші” змогли стрімко підкорити публіку. Хлопці, які просто були в захваті від своєї справи перетворились з дрібних пабних музикантів на зірок світової музичної індустрії. Протягом наступних двох років Depeche Mode стали міжнародним гуртом, чому сприяв вихід альбому *Music for the Masses* у 1987 році. Хоча альбом досяг лише 35-го місця в американському чарті, він став потужним поштовхом до гастрольних турів гурту в США — Depeche Mode стали центром нової, що стрімко зростала, альтернативної музичної культури.

Це була майже прихована слава — гурт виступав перед більшою кількістю людей у США, ніж для тих, хто фактично купував їхні платівки. Ви неодмінно чули композицію, яку переспівали такі видатні гурти як: Marilyn Manson, Johnny Cash, Def Leppard а також український гурт “Скрябін” в колаборації з “Mad Heads”, і звісно ж це той самий - *“Personal Jesus”*, який у 1989-му році став найбільш продаваним 12-дюймовим синглом в історії американського лейблу гурту.

Алан Вайлдер

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode

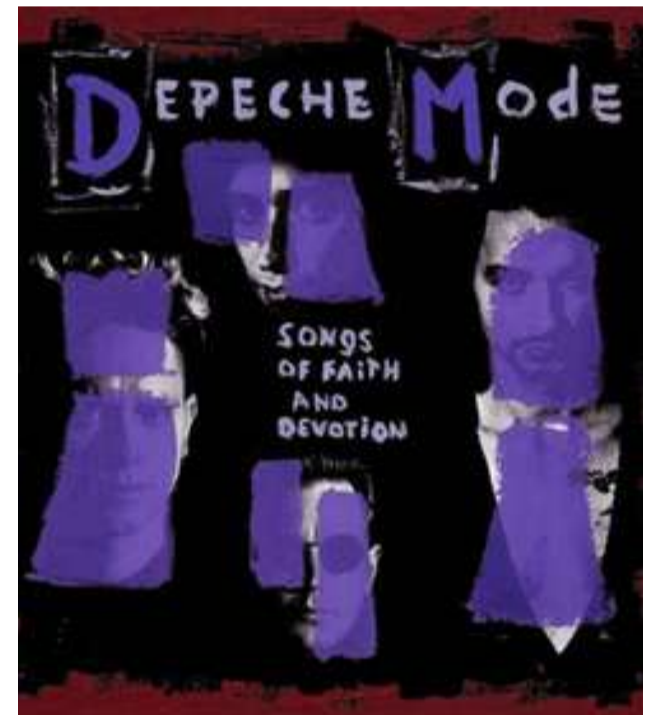
Глобальний успіх альбому їхнього напевно найвідомішого альбому *Violator* у 1990 році остаточно закріпив славу Depeche Mode на міжнародній арені. Червона троянда на чорному фоні стала одним із найбільш впізнаваних символів в музичному мистецтві. Але в чому ж її символізм? *Violator* — це альбом із глибокими, похмурими, іноді еротичними чи духовно суперечливими темами (наприклад, у піснях *Personal Jesus*, *Enjoy the Silence*, *Policy of Truth*). Троянда, як символ краси, любові й ніжності, створює іронічний або навмисний контраст із темним, серйозним змістом композицій. До того ж, троянда — традиційний символ любові, але вона має шипи. Це добре відповідає темам *Violator*, де любов часто представлена як щось, що несе біль, обман або спокусу.

Найкращі на мою думку цитати з пісень цього альбому:

- **Personal Jesus**, 1989 *“Your own personal Jesus, someone to hear your prayers, someone who is there”* (“Твій особистий Ісус, хтось, хто почує молитви, хтось, кому не байдуже”)
- **Enjoy the Silence**, 1990 *“All I ever wanted, all I ever needed is here, in my arms! Words are very unnecessary, they can only do harm”* (“Все, чого я колись бажав, чого я потребував це тут, в моїх обіймах! Слова зовсім зайві, вони можуть лише нашкодити”)
- **Policy of Truth**, 1990 *“Things could be so different now, it used to be so civilised. You will always wonder how.. It could have been if you'd only lied”* (“Тепер все змінилося, хоча раніше було так ідеально. Тобі весь час буде цікаво.. як би все було, якби ти збрехала”)

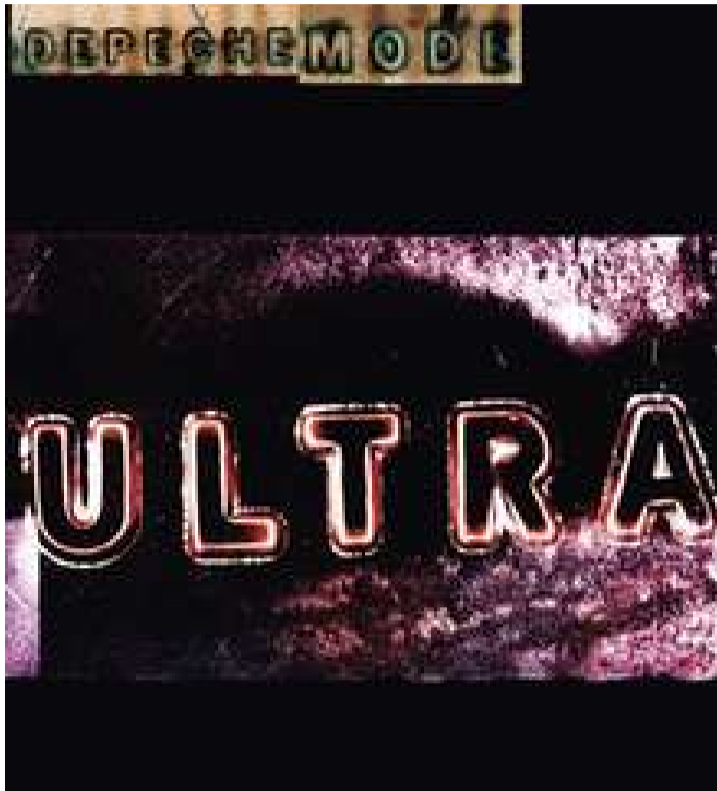
Violator

Songs of Faith and Devotion

За ним у 1993 році вийшов альбом *Songs of Faith & Devotion* (“Пісні віри та відданості”). Цей альбом посів перше місце як у Великій Британії, так і в США, і по всій континентальній Європі. І знову гурт вирушив у тур — здавалося, назавжди. Але після 14-місячного світового туру *Devotional* настав колективний психологічний надлом, який зрештою призвів до виходу Алана Вайлдера з гурту та важкого емоційного удару для Дейва Гаана, Мартіна Гора та Ендрю Флетчера. Здавалося, що для Depeche Mode це може стати кінцем. Пройшло три роки, і гурт почав поступово відновлювати не лише особисте життя, а й майбутнє Depeche Mode. Центром відродження знову став потужний композиторський талант Мартіна Гора, чії нові пісні знову запалили спільне прагнення творити. У 1997 році Depeche Mode триумфально повернулися: сингл *Barrel Of A Gun* дебютував на четвертому місці в британському чарті — найвище стартове місце за всю 17-річну історію гурту. Слідом вийшов ще один сингл — *It's No Good*, який досяг п'ятого місця у Великій Британії, — а потім і весь альбом *Ultra*, що миттєво очолив чарти по всьому світу. Це стало переконливим доказом того, що творчий потенціал гурту залишився на висоті. До речі, саме зараз я слухаю цей альбом на вініловій платівці:)

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode

Ultra

Це також стало початком нового розділу в історії гурту: восени 1998 року Depeche Mode знову вирушили в тур — уперше за чотири роки. Початок гастролей збігся з виходом збірки The Singles 1986>98, що стала продовженням першої компіляції хітів Depeche Mode, виданої ще в 1985 році.

Якщо підсумувати загальну кількість тижнів, які пісні з цих двох збірок провели в британському сингл-чарті, то вийде вражаюча цифра — чотири роки. Досягнення, з яким можуть зрівнятися лише одиниці. А ще є альбоми, які розійшлися накладом понад 40 мільйонів копій по всьому світу. Непоганий результат для гурту, який колись просто хотів записати один сингл!)

А що ж там такого особливого в цих хлопцях? Ви вже помітили згадки щодо неперевершеного Мартіна Гора, але чим нас можуть зацікавити Ендрю Флетчер та Дейв Гаан? Після виходу Вайлдера у 1995 році Depeche Mode продовжили існування як тріо: Мартін Гор залишився основним автором пісень, бек-вокалістом і час від часу — головним вокалістом; Дейв Гаан виконував роль головного вокаліста, а згодом також став автором кількох пісень; Ендрю Флетчер виконував обмежену роль клавішника, та його робота в цьому гурті була незамінна, тож почнімо з нього! Флетчер фактично виконував роль менеджера гурту на початках. Він займався організаційними справами, переговорними процесами, координацією з лейблами, юристами, пресою. У Depeche Mode навіть жартували, що "Гор пише пісні, Гаан їх співає, а Флетч — усе інше". Флетчер часто виступав буфером між творчими, але іноді конфліктними особистостями — Мартіном Гором і Дейвом Гааном. У кризові періоди (наприклад, наркотичної залежності Гаана або вихід Вайлдера) саме Флетчер допомагав зберегти баланс у колективі. Його спокій і стриманість контрастували з емоційністю інших учасників.

Тож Ендрю Флетчер — це «невидимий клей», який тримав Depeche Mode разом. Його роль не була пов'язана з гучними хітами чи сценічною харизмою, але без нього гурт міг розпастися ще в 1980-х чи 1990-х. Він ніколи не покидав гурт, і його присутність впродовж понад 40 років була символом неперервності та системності Depeche Mode.

Ендрю Флетчер

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode

Девід Гаан

А яку ж роль для гурту відігравав головний вокаліст – Девід (або ж як його називають депеші – Дейв) Гаан? Його виразний баритон, харизматична й енергійна сценічна присутність, а також емоційна манера виконання були центральними елементами ідентичності гурту ще з початку 1980-х років.

Хоча Мартін Гор є головним автором пісень Depeche Mode, внесок Гаана з роками суттєво зріс: він почав долучатися до написання пісень, починаючи з альбому "Playing the Angel" (2005), створивши такі треки, як "Suffer Well", "Nothing's Impossible" та "I Want It All", які я також щиро рекомендую до прослуховування). Тематика його текстів часто обертається навколо спокути, духовної боротьби, болю та стійкості, додаючи особистого й інтимного виміру музиці гурту. Девіва можна охарактеризувати як і обличчя та почуття гурту, так і як найбільше джерело їхніх негараздів у молодості. Наступного року йому виповниться 60, і він пройшов через важку залежність, пережив кілька передозувань, серцевий напад на сцені та навіть спробу самогубства.

«Є моделі поведінки, які здаються рішенням того, як ти себе відчуваєш, але це не справжнє — наркотики, алкоголь, кохання, що завгодно», — сказав Гаан. «Але музика — це єдине стабільне в моєму житті, що постійно нагадує мені про те, що вона дійсно має для мене значення». Проте життя Дейва підкреслює, що якою б глибокою не була темрява, завжди є стійкість і надія.

Він подолав залежність. Щасливо одружений уже 25 років і досі. Він уважний і люблячий батько трьох дорослих дітей. Та він продовжує бути зіркою світового масштабу, який так само запалює сцену, що і 30 років тому.

Depeche Mode увійшли в нове тисячоліття з альбомом "Exciter" (2001), який продемонстрував більш мінімалістичне та експериментальне електронне звучання. А в свою чергу альбом "Playing the Angel" ознаменував повернення до темнішого, більш агресивного звучання, що нагадує їхню творчість 1990-х років.

Playing the Angel

Exciter

Музичний колектив, що змінив всесвітнє уявлення про електронну музику - Depeche Mode

На превеликий жаль, у 2022 світ втратив Ендрю Флетчера, після чого Depeche Mode продовжують виступати, але вже як дует Мартіна Гора та Дейва Гаана. Гаан залишається енергійним фронтменом із потужною харизмою, в той час як Гор продовжує супроводжувати його ліричним бек-вокалом та майстерною грою на електрогітарі. Та попри всі минулі негаразди, станом на 2025 рік, Depeche Mode продовжують активно виступати та залишаються впливовими фігурами в електронній і рок-музиці.

А як же я сама відкрила для себе цей чудовий музичний гурт? Я виросла на їхніх композиціях завдяки моєму Татові, який завжди був і залишається відданим фанатом Depeche Mode. Саме він надихнув мене на написання цієї статті, адже я б дуже хотіла поширити цю любов до їхніх композицій, бо пісні “депешів” завжди є і будуть актуальними! А тепер і я сама купую їхні платівки і з кожним днем переконуюсь, наскільки пісні цього гурту можуть стати радниками як в моменти смутку, так і в часи, коли хочеться радіти та запалювати!

Інаостанок я б хотіла представити декілька своїх особистих улюблених композицій Depeche Mode та поради щодо того, в які моменти життя вони дійсно рятують! Їх я активно рекомендую до прослуховування)

Depeche Mode зараз

Depeche Mode – **“Leave in Silence”** (1982) - Якщо поглинули нав'язливі думки.

Depeche Mode – **“Shake the Disease”** (1985) - Якщо хочеться не просто співати, а кричати! (моя топ-1 пісня)

Depeche Mode – **“Strangelove”** (1987) - Якщо стосунки - це суцільна “дивнолюбов”.

Depeche Mode – **“Stripped”** (2002) - Якщо виникло бажання зарядитися загадковою енергією та поринути у відчуття закоханості.

Depeche Mode – **“Martyr”** (2006) - Якщо перебуваєш у бунтівному настрої або відчуваєш внутрішній конфлікт.

Depeche Mode – **“Suffer Well”** (2006) - Коли борешся з болем, але не здаєшся!

Led Zepplin як нова музична епоха

Стеценко Анастасія ІО-С

Коли у 1960-х роках молодь у США та Великобританії почала відкидати традиційні соціальні норми, музика стала найгучнішим інструментом самовираження. Саме в цей день час з'являються легендарні гурти, що формують нову музичну свідомість людства. Але серед них Led Zepplin займають особливе місце. Вони не просто грали гучніше - вони грали інакше. Їхній звук вражав своєю унікальністю, а сам гурт швидко став не лише лідером хард-року, але й символом цілої епохи.

Історія створення

У 1968 році Джиммі Пейдж, знаний сесійний гітарист і колишній учасник The Yardbirds, опинився на роздоріжжі: гурт розпався, але контракт на концерти в Скандинавії залишився. Пейдж вирішив зібрати нову команду - спочатку під назвою *The New Yardbirds*. Він запросив Роберта Планта, маловідомого вокаліста з потужним голосом і сценічною харизмою, який одразу вразив гітариста. А Планта, у свою чергу, порекомендував свого друга, барабанщика Джона Бонема. Останнім приєднався Джон Пол Джонс - басист і клавішник із класичною музичною освітою. Так сформувався склад, що поєднав високий професіоналізм із натхненною творчою єдністю.

Ім'я гурту - Led Zepplin - виникло з іронії: за переказами, один із учасників The Who пожартував, що ця нова команда «підє на дно, як свинцевий дирижабль» (lead zepplin). Цю фразу Пейдж перетворив на бренд, трохи спростивши написання, щоб уникнути плутанини з вимовою. Їхній перший альбом Led Zepplin був записаний всього за 36 годин, без великої студійної обробки, і майже повністю за гроші Пейджа. Але цей альбом вибухнув у чартах, а гурт буквально за кілька місяців став головною сенсацією року. Під час перших турів у США Led Zepplin перевершили навіть The Beatles за популярністю у концертних касах. Їхній образ - довге волосся, містичні символи, гучна музика - став новою іконою молодіжної культури.

Led Zepplin як нова музична епоха

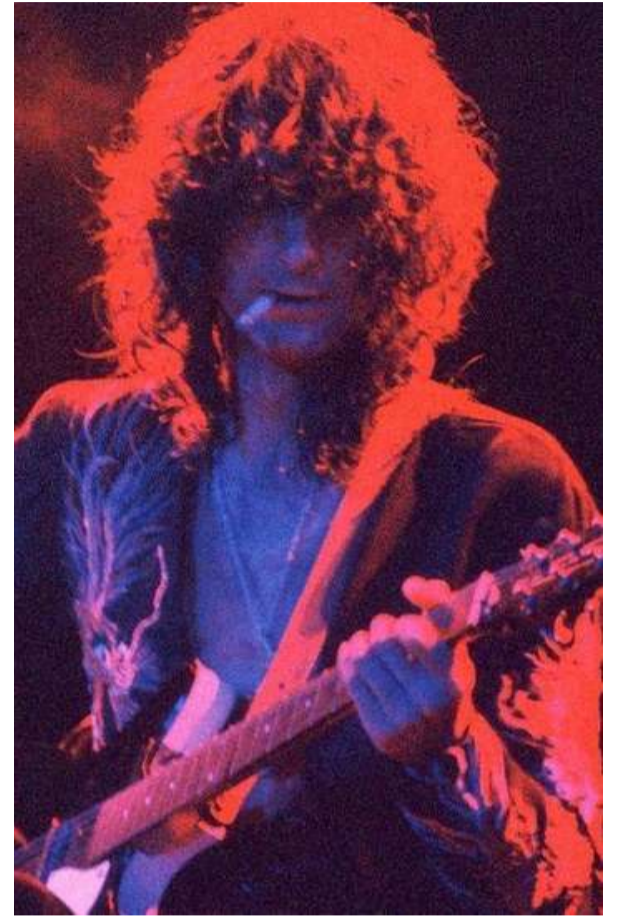
Вплив на музику

Вплив Led Zepplin на музику важко переоцінити: вони не просто створили новий стиль - вони перетворили рок на поле для експериментів і самовираження. Поєднуючи блюз із потужними гітарними рифами, фолком, психоделікою та навіть класичними елементами, вони відкрили можливості для розвитку хард-року, та заклали основу для хеві-металу.

Гурти, які з'явилися пізніше, активно запозичували не лише звук, а й філософію Led Zepplin. Їхній вплив відчувається в творчості таких легендарних гуртів як: Black Sabbath, Deep Purple, Queen, Nirvana, The White Stripes, Soundgarden, Foo Fighters та в інших. До того ж Led Zepplin першими зробили концерти не просто виступами, а повноцінними виставами з власною атмосферою, світлом і драматургією - це стало стандартом для всіх великих турів у наступні десятиліття.

Що з учасниками зараз ?

Після смерті Джона Бонема в 1980 році гурт офіційно припинив діяльність. Учасники вирішили, що замінити такого музиканта неможливо. Роберт Планта розпочав сольну кар'єру, випустив кілька успішних альбомів і навіть отримав «Греммі» за спільну роботу з американською співачкою Елісон Краусс. Джиммі Пейдж займався архівною працею, ремастерами альбомів, а також співпрацював з Девідом Ковердейлом (вокаліст Deep Purple) у 90-х. Джон Покил Джонс активно працював як продюсер і композитор, зокрема у гурті Them Crooked Vultures разом із Дейвом Гролом (колишній ударник Nirvana, вокаліст Foo Fighters). У 2007 році всі троє зібралися для історичного концерту на честь Ахмета Ертеґюна, засновника їхнього лейблу Atlantic Records. За барабанами тоді сидів син Джона Бонема - Джейсон, цей виступ увійшов в історію як один із найкращих реюніонів в історії рок-музики.

Led Zeppelin як нова музична епоха

Що послухати?

Для тих, хто хоче не лише прочитати про Led Zeppelin, а й ознайомитися з їхньою дискографією, ось кілька моїх рекомендацій, які розкривають різні аспекти гурту:

Led Zeppelin II (1969) - приклад раннього хард-року. Тут народився їхній фірмовий звук. Особливо зверніть увагу на *Whole Lotta Love* і *Heartbreaker!*

Led Zeppelin I (1969)-динамічний дебют, з піснями *Dazed and Confused* та *Babe I'm Gonna Leave You*.

Led Zeppelin IV (1971) - мабуть, найвідоміший альбом. Саме тут звучить *Stairway to Heaven* - не просто пісня, а справжня легенда. Також варто послухати *Black Dog* і *When the Levee Breaks*.

Підсумовуючи, Led Zeppelin - це не просто гурт, це культурний код. Їхня творчість - потужне втілення духу свободи, експерименту та музичної глибини. Вони були першими, які зруйнували кордони між жанрами, між сценою й ритуалом, між музикою й міфом. Вони залишили після себе не лише пісні, а цілу музичну філософію, яка й досі живе у серцях слухачів і в звучанні нових артистів.

Маловідома біографія Курта Кобейна

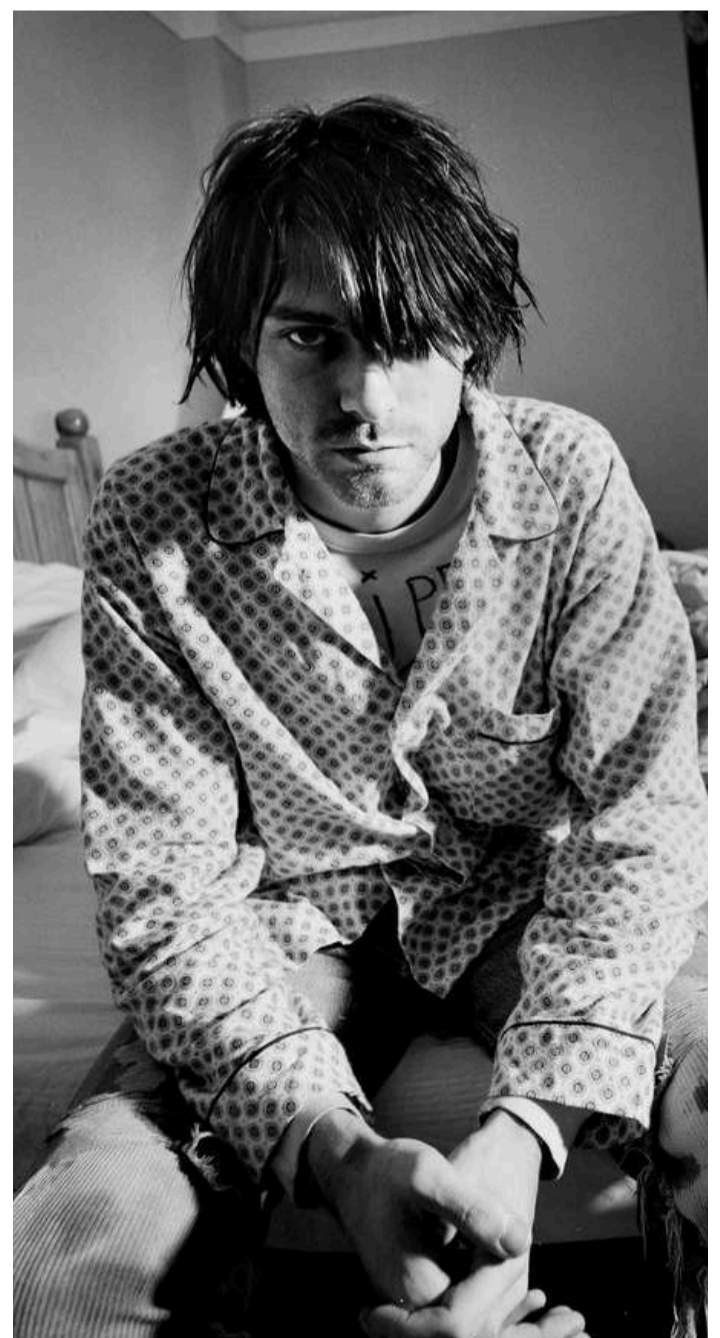
Гриценко Михаїл 9-А

Курт Кобейн, лідер гурту Nirvana, помер 5 квітня 1994 року у віці 27 років. Офіційно його смерть була визнана самогубством через постріл з рушниці, але навколо цієї події виникло багато теорій та суперечок.

Але спочатку не про це, Курт Кобейн - ім'я, яке зараз знають напевно всі, та його відомі пісні "Smells Like Teen Spirit" і "Come As You Are". Тому вам запитання, скільки було записано альбомів? Один, два, а може аж три? Так, студійних альбомів всього три **Bleach** (1989), **Nevermind** (1991) та **In Utero** (1993), який став останнім. Ще є записи концертів, які люди слухають з задоволенням, наприклад **MTV Unplugged in New York** (1994). Багато хто сприймає його як збірку акустичних пісень і на концерті, який був дуже незвичайний для групи, учасники виконували свої пісні на акустичних музичних інструментах, що йшло в резонанс з жанром, який був у Nevermind. Але їх аж шість: 1985 – *Illiteracy Will Prevail* (бутлег, підліткова робота Курта групи *Fecal Matter*), 1989 – *Bleach* (студійний альбом), 1991 – *Nevermind* (студійний альбом), 1992 – *Incesticide* (збірка бі-сайдів, демо, рідкісних треків), 1993 – *In Utero* (студійний альбом), 1993 (листопад) – *MTV Unplugged in New York* (виступ).

Всім відомий факт, що Курт ненавидів пресу та все пов'язане з популярністю. "Fame is the worst thing that can happen to a person" - Kurt Cobain. Кобейн обґрунтовував свою нелюбов до популярності втратою приватності, дискомфортом від ролі "голосу покоління", розчаруванням у комерціалізації музики та посиленням особистих труднощів. Приклади цього у документальному фільмі "Курт Кобейн: Монтаж Хекка" (Kurt Cobain: Montage of Heck) показані особисті відеозаписи, де Курт говорить про своє бажання бути невидимим, навіть у моменти спілкування з родиною.

Маловідома біографія Курта Кобейна

На Курта, безперечно, вплинуло розмаїття музичних напрямків та виконавців, які допомогли сформувати унікальне звучання Nirvana – суміш агресії панку, мелодійності поп-музики та важкості хард-року.

З самого дитинства Курт захоплювався The Beatles, особливо Джоном Ленноном, якого він вважав своїм кумиром. Мелодійна структура пісень "бітлів" помітно вплинула на написання таких композицій Nirvana, як "About a Girl". Цей вплив підкреслював його бажання поєднувати агресію з запам'ятовуваними мелодіями.

Важкий рок і метал 1970-х років також відіграли важливу роль. Led Zeppelin, AC/DC, Black Sabbath, Aerosmith, Queen та Kiss були серед його улюблених груп, і Nirvana нерідко виконувала кавери на їхні пісні, що свідчить про глибоку повагу. Зокрема, відомо, що Курт слухав Queen у ванні під час турів.

Однак, ключовим для формування його стилю став панк-рок. Гурт Pixies мав особливо сильний вплив на Кобейна. Він відкрито визнавав, що намагався "зірвати" їхній стиль, особливо у використанні динамічних змін: від тихих і спокійних куплетів, до гучних і агресивних приспівів. Цей прийом став візитівкою Nirvana. Інші панк-колективи, такі як Sex Pistols, Black Flag, The Wipers, The Vaselines, Flipper та Butthole Surfers, сформували його DIY-етику та антикомерційний підхід до музики.

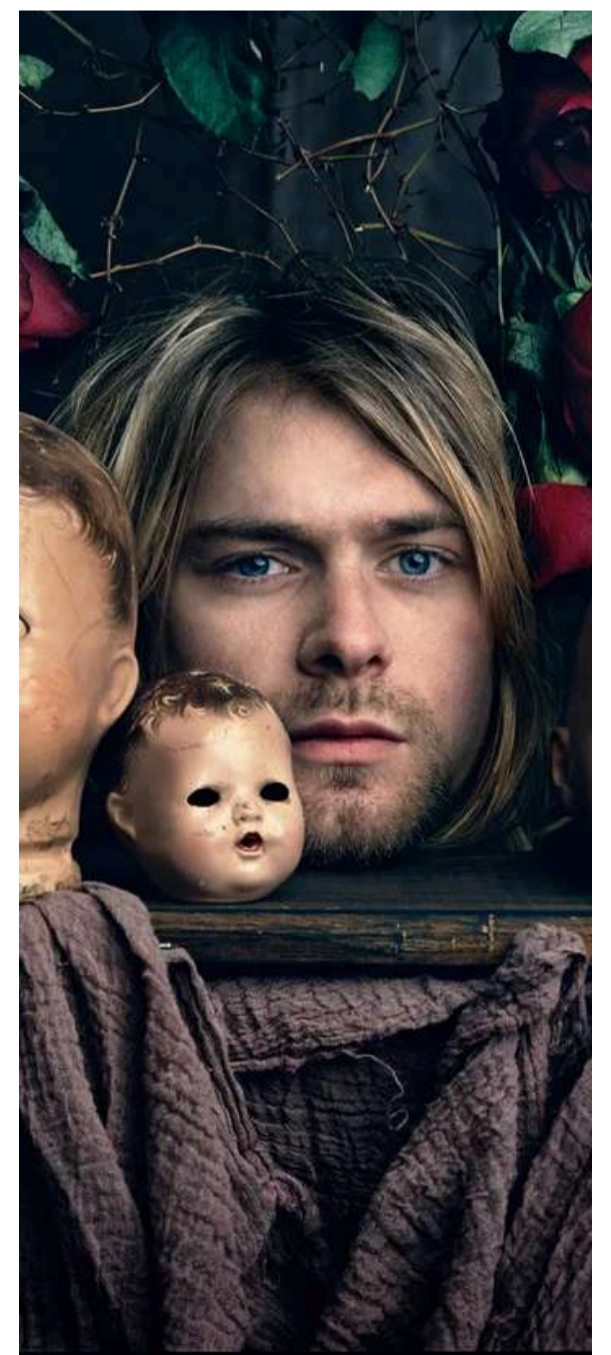
Кобейн також цікавився несподіваними для гранж-музиканта виконавцями, як-от блюзовий музикант Lead Belly. Його кавер на пісню "Where Did You Sleep Last Night?" (також відому як "In the Pines") на MTV Unplugged став одним із найбільш зворушливих моментів виступу і продемонстрував його глибше розуміння музичних коренів.

Крім того, Курт цінував андеграундні гурти Тихоокеанського Північного Заходу, такі як The Melvins (з якими він був близько знайомий і навіть пробувався як басист), Mudhoney та Sonic Youth. Ці колективи допомогли сформувати уявлення про те, яким має бути справжній гранж-звук.

Нарешті, Девід Боуї та його альбом "The Man Who Sold the World" був одним із улюблених записів Кобейна, і його виконання цієї пісні на MTV Unplugged стало культовим. Це ще раз підкреслило його еkleктичні смаки та здатність бачити цінність у музиці, що виходить за межі його власного жанру.

Illiteracy Will Prevail (Fecal Matter demo, 1985) - ранне демо просякнуте впливом панк-року (наприклад, Black Flag, Sex Pistols) та важкого року (The Melvins, Black Sabbath), що надавало йому сирого, агресивного звучання.

Bleach (1989): На цьому дебютному альбомі панк-естетика The Melvins поєднується з важкістю Black Sabbath та Mudhoney. Однак, уже тут проявилася його любов до мелодійності The Beatles, що особливо помітно в "About a Girl". Лірика відбиває розчарування, ймовірно, під впливом Чарльза Буковскі.

Маловідома біографія Курта Кобейна

Nevermind (1991): Проривний альбом, який Кобейн свідомо створював під впливом Pixies (їхня динаміка "тихо-голосно"), а також R.E.M. та шотландських інді-гуртів, як-от The Vaselines. Лірика стала більш абстрактною, торкаючись тем відчуження, можливо, під впливом Дж.Д. Селінджера або Вільяма С. Берроуза.

Incesticide (1992): Ця збірка демонструє його постійну прихильність до різноманітного панку (Flipper, The Vaselines) та експериментального шумно-року, відображаючи його "анти-комерційний" дух.

In Utero (1993): Прагнення до сирого, неприкрашеного звуку, спродюсованого Стівом Альбіні, показує вплив нойз-року, знову ж таки The Pixies та The Melvins. Лірика цього альбому є найбільш особистою та похмурою, значною мірою натхненною романом Патріка Зюскінда "Парфумер" (пісня "Scentsless Apprentice"), а також творами Вільяма С. Берроуза та інших авторів про аутсайдерів і відчуження.

Смерть Курта Кобейна 5 квітня 1994 року (тіло знайшли 8 квітня 1994 року) стала одним із найтрагічніших і найобговорюваніших подій в історії рок-музики. Офіційна версія – самогубство, але навколо цієї події виникло багато теорій змови.

Розглянемо основні з них:

1. Офіційна версія: Самогубство

Суть: За офіційною версією поліції Сіетла, Курт Кобейн помер від самогубства, вистріливши собі в голову з дробовика Remington II 8 квітня 1994 року (дата смерті встановлена як 5 квітня). Його тіло було знайдено електриком Гері Смітом у оранжереї над гаражем будинку Кобейна в Сіетлі. Поруч із тілом була знайдена передсмертна записка.

Докази, що підтверджують:

- Передсмертна записка: Наявність записки, яка, як вважається, була написана Кобейном, є ключовим доказом.
- Зброя на місці: Дробовик був знайдений поруч з тілом.
- Історія депресії та залежності: Кобейн тривалий час боровся з депресією, героїновою залежністю та проблемами зі здоров'ям, що робило його схильним до суїцидальних думок. Його мати та дружина Кортні Лав раніше заявляли про його спроби самогубства, зокрема інцидент у Римі за кілька тижнів до смерті.
- Спроба самогубства в Римі: За кілька тижнів до смерті Курт прийняв велику дозу рогіпнолу та шампанського в Римі. Кортні Лав стверджувала, що це була спроба самогубства, хоча сам Кобейн пізніше заперечував це.

Незважаючи на численні теорії змови, поліція Сіетла ніколи не змінювала своєї офіційної позиції щодо самогубства Курта Кобейна. У 2014 році, до 20-річчя його смерті, поліція повторно розглянула справу і підтвердила висновки про самогубство, хоча й виявила деякі раніше не опубліковані фотографії з місця події. Смерть Курта Кобейна залишається об'єктом спекуляцій через його культовий статус, трагічний кінець і складні обставини, що оточували його останні дні.

Маловідома біографія Курта Кобейна

Ганс Ціммер: на межі музики та кінематографії

Історія найпліднішого кінокомпозитора сучасності

Наріжна Катерина 10-С

Кожного разу, коли ми переглядаємо кінострічку, то несвідомо реагуємо на музику, що майже постійно грає на фоні – але якщо замислитися, то саме музичні прийоми є однією з невід'ємних складових для створення атмосфери чи то напруги, смутку, або навіть емоційного піднесення. Варіації семи нот мають неймовірну силу точніше передати настрої сцени, почуття героїв та, звісно ж, зробити фільм незабутнім і легендарним. Саундтреки зараз можна почути в рекламах, соціальних мережах, придбати фізичну копію у виді платівки – межа між світом кіно та музики наразі є більш розмитою, ніж коли-небудь. Згадаймо, до прикладу, всім відомі культові стрічки «Інтерстеллар», «Дюна» та «Гладіатор», які, на перший погляд, майже нічим не пов'язані, якби не чарівний дотик генія світу музики Ганса Ціммера.

Ганса Ціммера часто називають титаном світу кінопартитур, його музика майже миттєво впізнавана по всьому світу, а досягнення у ремеслі просто вражають. Для кращого розуміння - 12 номінацій на премію «Оскар», 10 на «Bafta», 15 на «Golden Globe» і 20 - на «Grammy», з-поміж яких безліч перемог.

Діапазон його робіт справді приголомшує, Ганс є протилежністю заручника однієї ролі, в його портфоліо містяться роботи для аудиторії з усіх вікових категорій та з абсолютно різними смаками, від добрих мультфільмів, як «Спиріт: Душа прерій», «Принц Єгипту», «Мадагаскар», до пригодницьких стрічок в стилі «Пірати Карибського моря», «Останній самурай», «Місія нездійсненна» та навіть визнаних критиками «Відпочинок за обміном», «Перл-Гарбор» і «Ганнібал». Хоча, найдивнішим є те, що музикант не має класичної освіти, як він сам зазначив в інтерв'ю: «Мое формальне навчання складалось з двох тижнів уроків фортепіано. Мене вигнали з восьми шкіл, але я все одно самостійно приєднався до музичної групи. Я самоучка та завжди чув музику у себе в голові».

Але почнімо по порядку, Ганс – німецький композитор 1957 року народження та автор музики до фільмів, якого можна впевнено вважати за найвпливовішого у світі кінематографічної музики. У його родині ніколи не було телевізора, проте було піаніно – захоплення Ганса з ще зовсім юного віку.

Але моментом становлення музичного інструменту головним фокусом життя Ганса стала раптова смерть його батька, коли хлопцю було всього 5 років, і з тієї хвилини піаніно стало не хобі, а єдиною втіхою та можливістю втекти від реальності. Вирішивши зв'язати життя з музикою, Ганс їде до Англії і пробує себе у різноманітних гуртах. Справжня удача настала його у 1980-х. За збігом обставин, Ціммер знайомиться та стає помічником популярного на той час британського кінокомпозитора Стенлі Маерса. Працюючи разом над кількома спільними проєктами, ім'я Ганса Ціммера почало отримувати більше визнання у високих колах та композитор нарешті отримав свій золотий квиток до омріяного світу Голлівуду – замовлення на створення музики для фільму «Людина дощу» (1988). І якби в той момент хтось сказав Гансу, що за цю роботу він отримає першу номінацію на «Оскар», він би не повірив. А слідом за цим у світ почали з'являтися всесвітньо відомі партитури, що підкреслювали талант геніального музиканта. За свою кар'єру, яка ще в активному розпалі, Ціммер вже встиг написати

Ганс Ціммер: на межі музики та кінематографії

більше 150 саундтреків, кожен з яких мав приголомшливий ефект на глядачів.

Його підхід до створення партитур відрізняється від інших своєю готовністю поєднати непоєднане, можна виділити кілька головних особливостей його стилю: інноваційність і винахідливість, ритмічність, емоційність, тож погляньмо на всі один за одним.

Кінопартитури композитора були проривом у світі кінематографу через їх неповторність, одним з ключових факторів якого є готовність Ціммера до експериментів. Порівнявши фонову музику з фільмів «Дюнкерк», «Король Лев» або «Темний лицар», не одразу розумієш, що її створила одна людина, бо спільні мотиви майже не зустрічаються. Це, на мою думку, і робить Ганса Ціммера феноменом Голлівуду – його партитури змінюються з кожним фільмом, в якому він бере участь, і він постійно намагається знайти нові способи використання оркестру та цифрових можливостей. Згадаймо, наприклад, культовий саундтрек з фільму «Інтерстеллар» (2014) режисера Крістофера Нолана, де яскраво виділяються звуки цокання, що імітують неконтрольований плин часу. Тим самим створюється атмосфера напруги та очікування кульмінації, а щоб досягти

цього особливого ефекту, скрипалі б'ють смичками по струнах своїх інструментів. «Це було просто з'ясуванням того, що можна зробити з цими прекрасними скрипками і дерев'яними духовими інструментами, що ви не повинні були робити», - відповів Ціммер на питання про цю кінопартитуру. Коли Ганс складав музику для «Дюни», він прагнув створити звуки, яких ніколи раніше не чуло людське вухо, передавши особливості фантастичного світу фільму, використовуючи різноманітні інструменти та техніки, щоб створити партитуру, яка є одночасно земною та космічною. Ціммер провів тиждень у піщаних краях, щоб налаштуватися на «звук пустелі»,

і навіть створив абсолютно нові інструменти з нуля. Команда, що записувала партитуру використовувала різноманітні інструменти, виготовлені на замовлення, в тому числі пластикові труби, виготовлені з полівінілхлориду, а також нетрадиційні інструменти, такі як шестиметровий ріг і віолончель, на якій грають як на бойовому ріжку. Музика також включала елементи традиційних інструментів, таких як вірменський дудук, який у Голлівуді, я впевнена, до цього ще не чули. «Я пишу в об'ємному звуці, часто залучаючи великі ансамблі, але справа не лише у голосному звуці та великому екрані», – сказав він. «Йдеться про те, щоб поділитися чимось разом. Спільними мріями».

Ганс Ціммер: на межі музики та кінематографії

Використовувати інструменти в неочікуваних та непередбачуваних умовах і є наскрізною темою у Ціммера.

21 століття – час переплітання двох конфліктних світів в музиці, а саме традиційних оркестрів та електронних елементів, і на чолі цього експериментального процесу є Ганс Ціммер. Його музичний стиль характеризується поєднанням узвичаєних інструментів та новітніх технологій і в результаті народжується динамічне та сучасне звучання. Великі ансамблі, що, до речі, також ж є фішкою Ціммера, в парі з неконвенційними елементами, часто запозиченими з реального людського світу та комп'ютерної музики, вивели індустрію кінопартитур на абсолютно новий рівень, піднявши планку до небес.

Якщо ви дивилися фільми з музикою Ціммера, ви могли також помітити акцент на ритмі, частіше за все мінімалістичному, з гіпнотизуючими епізодами, що неначе нашаровуються один на одного та наростають в емоційному плані. Особливо цікаво це звучить у «Дюнкерку», фільмі про війну, для створення саундтреку до якого, видатний режисер Крістофер Нолан віддав композитору свій кишеньковий годинник — аби той записав його цокання.

Партитури Ціммера можуть надати фільму неймовірної напруги та посилити реакцію на дії, музика виступає неначе ще один з головних героїв, але постійно за кадром. Цей фактор доводить, що робота композитора набагато більша за просто створення гарної мелодії, а навіть є однаково важливою з діалогами на екрані. Цитуючи самого Ціммера: «Якщо ви поговорите з будь-яким режисером, він скаже, що музика становить 50 відсотків фільму».

Повертаючись до вже добре знайомої партитури «Час» з фільму «Початок», яку навіть не дивлячись стрічки беззаперечно несвідомо чули більшість з нас, різко запам'ятовується провідний ритм. Завдяки повторам фортепіанних епізодів, музика повільно наростає до ударної кульмінації, яка потім знову спадає до простої фортепіанної основи. Ритм несе в собі серце цього твору. Повторення і постійне нашарування мелодій формують наші очікування. Ціммер часто нашаровує мелодії та інструменти, спираючись на прості музичні ідеї для створення складних та емоційно резонуючих текстур.

Безперечно майстерність та інноваційність зробили Ганса Ціммера справжньою зіркою світу музики, але найбільшою його фішкою, звісно ж, є фокус на емоціях.

Якими б були фільми без тих душевних моментів, які наштовхують на сльози, підіймають на ноги для ошчасливленого танця чи навіть пришвидшують серцебиття? Ціммер перекладає власний досвід на мову музики, роблячи щемлячі епізоди, що не на жарт розчулюють.

Напевно найпопулярніша композиторська робота генія - до фільму «Король Лев», принесла йому першу і одну з двох статуеток «Оскар».

Ганс Ціммер з статуеткою «Оскар» за найкращу музику до фільму (1995) з партитурою до «Король Лев»

Ганс Ціммер: на межі музики та кінематографії

«Правильні речі відбуваються з якихось неправильних причин», - так Ціммер пояснює, чому взявся за роботу над цим знаковим мультфільмом. Ганс дуже хотів, щоб його дочка Зої пишалася ним, їй було вже 6 років, а вона ще жодного разу не була на прем'єрі фільму, де грає музика її тата. Чим більше Ганс заглиблювався у мультик, тим сильніше сюжет резонував з його особистим досвідом - як і Сімба, Ціммер втратив батька у дитинстві. Тому сам композитор називає музику у мультфільмі реквіємом, присвяченим своєму татові. Скоріше за все, саме це і доторкнулось до душ мільйонів глядачів. Бо з часом стало видно, що музика Ціммера має на меті викликати сильні емоційні реакції у глядачів, часто шляхом підбору музичної текстури та інтенсивності до дії та емоцій на екрані.

Процесом створення саундтреків Ціммера можна лише дивуватися та водночас захоплюватися. У творчому союзі з режисером Крістофером Ноланом, Ганс утворює неначе «креативний шлюб» - разом вони перевернули з ніг на голову розуміння кіно та музики та розширили межі ремесл до небес. Наприклад, якось режисер попросив Ціммера за день написати музичну тему про стосунки батька та дитини.

Ні назви фільму, ні натяку на сюжет не було. На той момент сам режисер ще не до кінця розумів про що буде наступний фільм, але вже тепер ми знаємо, що саме завдяки мелодії Ціммера на світ народився сюжет майбутнього «Інтерстеллара». Ганс Ціммер також відомий тим, що не одного разу був в ситуації, що мав поспіхом створювати партитуру, бо ще кількома роками раніше він зміг створити музику за одну ніч, спеціально для фільму «Пірати Карибського моря: Прокляття Чорної Перлини». Як виявляється, культова тема, яку легко наспівати, що з'являється в кожному фільмі з капітаном Джеком Горобцем,

була результатом всього лише однієї безсонної ночі.

Саме я познайомилась з постаттю Ганса Ціммера завдяки концерту Kyiv Mozart Orchestra від Marco Concert, де надзвичайно талановитий ансамбль виконував партитури композитора із різних фільмів, і в той момент я зрозуміла наскільки ж дивовижною людиною Ціммер насправді є. Хоча Ганс час від часу виступає з концертами та організовує світові турне, квитки на ці події знайти ледь можливо, але цей ажіотаж є до останньої краплинки виправданим, бо талантом музиканта не можна не хотіти тішитись.

Крістофер Нолан та Ганс Ціммер у процесі написання кінопартитури для фільму «Інтерстеллар»

Ганс Ціммер: на межі музики та кінематографії

Я щиро рекомендую не тільки пошукати можливості потрапити на живий виступ, що, до речі, все ще постійно проходить в Києві, а ще й просто познайомитись з партитурою без відволікання на події кінострічок, просто насолодившись звучанням та відчутти казковість творінь Ганса, що пробирає до мурашок. Це безсумнівно є музикою з іншого, недосяжного світу, що неначе

переносить в інші реальності під час прослуховування. Це безсумнівно є музикою з іншого, недосяжного світу, що неначе переносить в інші реальності під час прослуховування.

Теперішні композитори постійно вдосконалюють та розширюють уявлення про те, як має звучати музика до фільму та що означає писати кінопартитури в цифрову епоху.

Щоб досягти справді потужного та епічного звучання найкращим вчителем в цій сфері буде, як на мене, один із найплідніших кінокомпозиторів сучасності, які зараз працюють у Голлівуді, який щодня і щоночі робить важливі кроки в цей період переосмислення і створює магію завдяки музиці - Ганс Ціммер.

78 Каннський кінофестиваль

Роман Мірошніченко 9-А

Дозволю собі почати з невеликого офф-топу. Я писав цю статтю з метою створити путівник у світ кінематографа та поділитися своїми враженнями й очікуваннями від цьогорічного фесту, а очікувати справді було чого! Я спробую в стислому форматі вам розповісти про основний конкурс, на що у мене є 1 частина, а 2 частина буде присвячена трьом фільмам, які, на мою думку, якнайкраще відображають цьогорічний фест і які мені більше за все сподобались. Отже, через те, що більшість фільмів ще не доступні до перегляду, я збирав інформацію з різноманітних статей, які я спробував адаптувати для більш легкого і приємного читання вже в своїй статті!

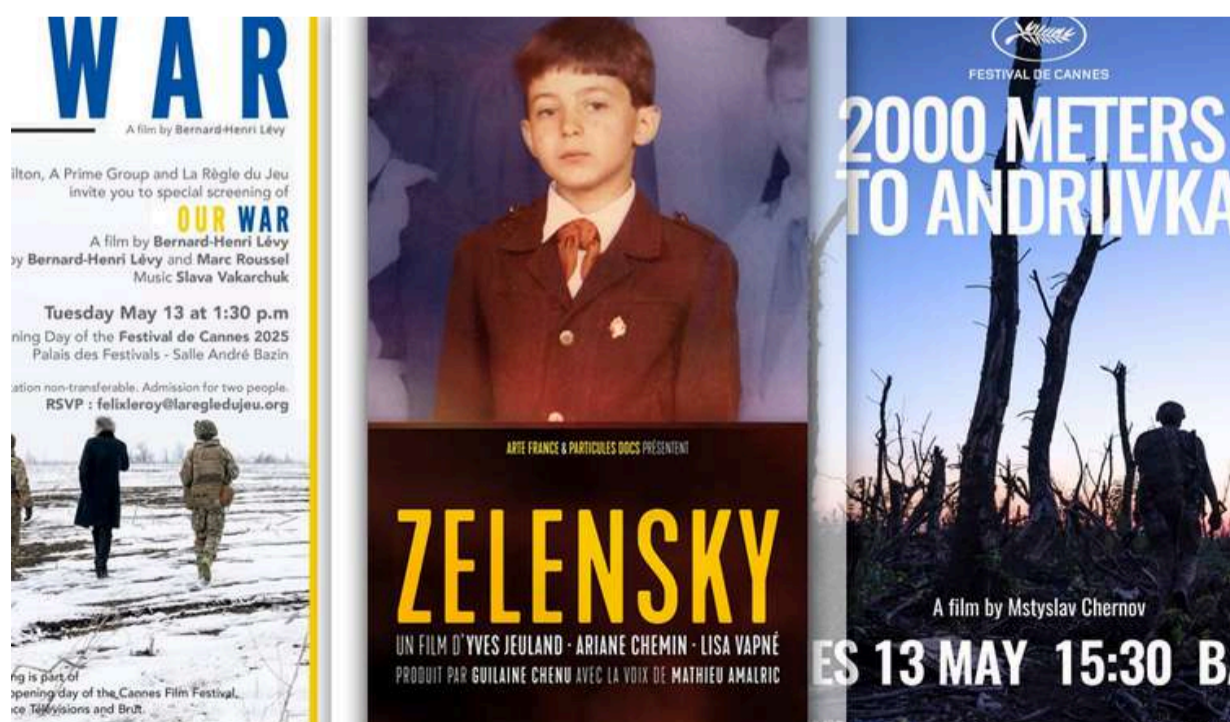
78 Каннський кінофестиваль

Каннський кінофестиваль сьогодні є найпрестижнішим кінематографічним зібранням світу та найбільш розрекламованою культурною подією. Хоча офіційно його історію відраховують від 1946 року, справжні витoki фестивалю сягають 1938 року, коли французький міністр освіти та мистецтв Жан Зай запропонував створити міжнародний кінофестиваль як відповідь на політизований Венеційський фестиваль, де переможцями ставали фільми, схвалені Муссоліні та Гітлером. Переломним моментом стала перемога нацистського пропагандистського фільму "Олімпія" Лені Ріфеншталь над "Великою ілюзією" Жана Ренуара. Французи остаточно вирішили створити альтернативу, проте початок Другої світової війни 1 вересня 1939 року зірвав плани проведення першого фестивалю. Цей дух політичного опору та захисту мистецтва від цензури пронизує Канни й досі. Не випадково 78-й фестиваль відкрився "Днем України" – так само, як у 1938 році засновники протестували проти тоталітарних режимів, сьогодні Канни стають трибуною для висвітлення війни в Україні. Справжній початок фестивалю в 1946 році збігся з відновленням Європи після війни, коли головний приз символічно поділили між одинадцятьма фільмами – жест єдності кінематографів світу.

Серед переможців були як голлівудські стрічки, на кшталт "Найкращих років нашого життя" Вільяма Вайлера, так і європейське авторське кіно, зокрема "Битва на рейках" Рене Клемана. Це поєднання комерційного та мистецького кіно стало ДНК Каннського фестивалю, що особливо яскраво проявилось у 1959 році, коли в Каннах народилася "Нова хвиля". Франсуа Трюффо з "400 ударами" та Ален Рене з "Хіросімою, моя любов" показали, що кіно може бути особистим, експериментальним, інтимним, створивши революцію проти студійної системи. Цьогорічний фестиваль, що проходив з 13 по 24 травня 2025 року, демонстрував схожу з "Новою хвилею" тенденцію – режисери знову повертаються до особистих історій та своєрідної кінематографічної поезії. День, присвячений Україні, на якому були показані три стрічки українських режисерів у співпраці з європейськими колегами, став нагадуванням про відданість митців розповідати історію конфлікту в серці Європи.

Серед представлених робіт особливу увагу привернув біографічний фільм "Зеленський" французьких режисерів Іва Жьолана, Лізи Вапне та Аріан Шемен, що відтворює життєвий шлях президента України від дитинства в Кривому Розі через становлення як артиста до політичного лідерства. Поряд з ним глядачі побачили документальний фільм "Наша війна" Бернара-Анрі Леві та Марка Русселя, знятий на Покровському та Сумському фронтах між лютим і квітнем 2025 року, де автори супроводжували бійців бригади "Анна Київська", документуючи повсякденне життя мешканців під обстрілами. Програму доповнив фільм "2000 метрів до Андріївки" Мстислава Чернова, переможця премії "Оскар" за "20 днів у Маріуполі", що представив поглинаючий погляд на місію українського взводу під час спроби визволити село Андріївка. Основний конкурс фестивалю об'єднав двадцять три роботи найвизначніших світових режисерів, від ветеранів кінематографу, до молодих талантів.

78 Каннський кінофестиваль

Найвищої нагороди фестивалю, Золотої пальмової гілки, удостоївся фільм "It Was Just an Accident" іранського майстра Джафара Панахі, який роками боровся з цензурою та неодноразово потрапляв під домашній арешт. Його робота стала справжнім маніфестом про свободу та людську гідність, розповідаючи історію трьох колишніх політичних в'язнів, які намагаються інтегруватися в суспільство після звільнення. Головний герой, колишній журналіст Реза у блискучому виконанні Навіда Мохаммадазе, влаштовується водієм таксі в Тегерані, але випадкове зіткнення з поліцейським автомобілем знову ставить його під підозру, запускаючи ланцюгову реакцію подій. Панахі використовує фірмовий стиль "кіно в кіно", де межі між реальністю та вимислом стираються, а камера рухається тісними вулицями Тегерана з такою інтимністю, що робить глядача свідком справжніх подій. Особливо вражає сцена розповіді головного героя дочці про своє ув'язнення – момент чистої кінематографічної поезії, де мовчазна гра очима говорить більше за будь-які діалоги.

Гран-прі фестивалю отримав фільм "Sentimental Value" норвезького режисера Йоахіма Трієра, що став його найособистішою роботою – медитацією про горе, пам'ять та сімейні зв'язки.

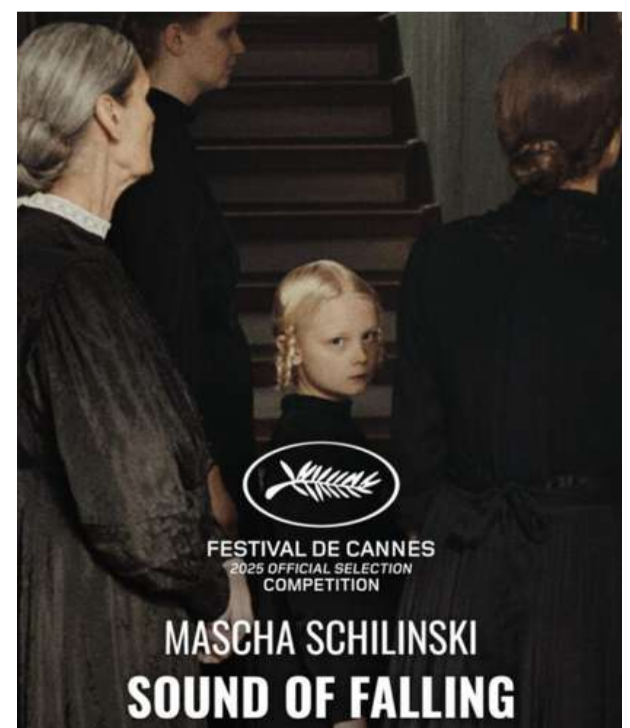
Після смерті матері троє дорослих дітей повертаються в родинний дім у Бергені розбирати речі, і кожен предмет стає каталізатором спогадів та нерозв'язаних конфліктів. Астрід у виконанні Рене Рапп, Томас в інтерпретації Андерса Даніельсена Лі та Ларс, якого грає Герберт Нордрум, поступово розуміють, що материнська спадщина – це не лише матеріальні речі, але й емоційний багаж, який вони носять у собі. Трієр використовує природне освітлення та довгі плани, дозволяючи акторам повністю розкритися, а камера затримується на деталях – зношених меблях, пожовклих листах, дитячих іграшках, перетворюючи їх на символи пам'яті. Колірна палітра, побудована на відтінках сірого та блакитного, створює атмосферу меланхолійної краси, а режисер не боїться показувати довгі паузи та незручне мовчання, що виникають, коли люди стикаються з втратою.

78 Каннський кінофестиваль

Приз журі було поділено між двома роботами, що яскраво демонструють різноманітність сучасного авторського кіно. "Sirâ" іспансько-марокканського режисера Олівера Лаксе представив візуально приголомшливу притчу про духовний пошук, де молодий чоловік повертається до рідного села в горах Атласу після багаторічної відсутності, шукаючи відповіді через суфійські практики та спілкування з мудрецами. Лаксе використовує пейзажі марокканських гір як метафору внутрішнього світу героя, створюючи гіпнотичний медитативний ритм через довгі плани, мерехтіння вогню та рух води. Поряд з цією роботою нагороду отримав дебютний фільм німецької режисерки Маші Шилінські "Sound of Falling", потужна психологічна драма про травму та відновлення, де Клара у блискучому виконанні Сандри Хюллер повертається в рідне місто після психологічного зриву. Шилінські використовує звук як основний наративний інструмент – кожен звук від шурхоту листя до далекого гуркоту поїздів несе емоційне навантаження та розкриває внутрішній стан героїні.

Приз за найкращу режисуру отримав бразильський майстер Клебер Мендонса Філью за напружену розповідь "The Secret Agent" про моральні дилеми часів диктатури. Дія відбувається в 1970-х роках у Бразилії під військовою диктатурою, де вчитель літератури Карлос у виконанні Вагнера Моури отримує пропозицію стати інформатором серед колег та студентів. Мендонса Філью створює атмосферу параноїї через майстерне використання простору та освітлення, перетворюючи шкільні коридори на лабіринт підозр, а класи – на місця психологічного тиску. Режисер не показує відкритого насильства, але створює відчуття постійної загрози через деталі – нічні телефонні дзвінки, підозрілі погляди, недомовлені фрази.

78 Каннський кінофестиваль

Найкращою акторкою року визнано французько-туніську акторку Надію Мелліті за роль у фільмі "La Petite Dernière" Хафсії Херзі. Її героїня Аміна, наймолодша дочка туніської родини в передмісті Парижа, балансує між традиційними цінностями та сучасним французьким способом життя, опиняючись у центрі сімейного конфлікту, коли старша сестра вирішує одружитися за любов'ю всупереч волі батьків. Мелліті створює надзвичайно автентичний образ молодої жінки, що шукає баланс між різними культурними ідентичностями, демонструючи гру, позбавлену кліше та стереотипів.

Найкращим актором став Вагнер Моура за роль у "The Secret Agent", створивши багатозаровий образ людини, яка поступово втрачає себе у вирі політичних інтриг та моральних компромісів.

Приз за найкращий сценарій традиційно отримали брати Дарденн за соціальну драму "Jeunes Mères" про молодих матерів у кризових ситуаціях. Жан-П'єр та Люк Дарденн створили реалістичний портрет материнства без романтизації, розповівши історію трьох молодих жінок у складних життєвих обставинах після народження дітей. Їхня здатність писати діалоги, які звучать абсолютно природно, з паузами, недомовленостями та емоційними вибухами, знову продемонструвала майстерність сценарної роботи, побудованої на дрібних деталях повсякденного життя.

Спеціальну відзнаку журі отримав китайський режисер Бі Ган за новаторський підхід до кінематографічної мови у фільмі "Kuang Ye Shi Dai". Його робота – це фільм-сон, фільм-медитація про пам'ять та реальність, що використовує довгі плани та складну структуру оповіді, створюючи унікальний кінематографічний досвід, який потребує активної участі глядача.

Частина 2: Три погляди на сучасність у Каннах: від сталінського терору до голлівудських химер

Серед усього розмаїття фільмів, представлених на цьогорічному фестивалі, три роботи особливо яскраво демонструють ту широту кінематографічного погляду, яка і робить Канни унікальним культурним явищем. Від українського режисера Сергія Лозниці, до американського візіонера Веса Андерсона, від документальної жорсткості, до голлівудської химерності – ці стрічки розкривають різні грані людського досвіду, але об'єднані спільним прагненням відкрити нові (або адаптувати старі) художні горизонти.

1. "Два прокурори": Романтик у 1937 році

Відкриваючи цю кінематографічну тріаду, фільм Сергія Лозниці "Два прокурори" занурює нас у найтемніші глибини тоталітарної машини.

Режисер знову повертається до теми, яка не дає йому спокою — тоталітарна система, яка "так і не стала історією". Його новий фільм, що мав прем'єру на Каннському кінофестивалі, базується на повісті фізика Георгія Демідова, колишнього в'язня сталінських таборів. Це історія про молодого прокурора Корнева, який наївно звертається до генерального прокурора Вишинського з розповіддю про беззаконня в Брянську, не розуміючи, що має справу не з окремими порушниками, а з цілою системою терору.

Олександр Кузнецов блискуче грає головного героя — людину, яка існує "в просторі, про який вона насправді нічого не знає". Корнев діє як романтичний герой з літератури XIX століття, але Лозниця ставить болюче питання: чи має місце така концепція в тоталітарній системі? Режисер показує трагедію людини, яка намагається боротися зі злом старими методами в новому, технократичному світі, де правила гри кардинально змінилися.

Особливо вражає театральність сталінського терору, яку так майстерно передає Лозниця.

Арешт героя — це не просто силове затримання, а цілий спектакль, розрахований на психологічне руйнування жертви. Монолог безрукого пасажера в поїзді, запозичений з Гоголя, служить гротескним попередженням — це блазень, який показує марність спроб звернутися до "верхів" за справедливістю.

Фільм знімали в ризькій тюрмі Браса, і ця локація додає особливої атмосфери. Лозниця розповідає, що "там страждали люди, і це страждання залишилося" — воно буквально просочує кожен кадр цього фільму, створюючи той "крижаний холод страху", про який пише британська преса.

Для сучасної України цей фільм має особливе значення. Лозниця не випадково наголошує, що радянська система "не була засуджена і знищена" — вона лише ненадовго пішла в тінь, а тепер повернулася з новою силою.

Події в Росії точно повторюють сюжет повісті Демідова — ті самі методи, та сама підступність, той самий механізм знищення інакодумців.

Для України, яка веде війну проти країни, де ця система процвітає, фільм Лозниці — це нагадування про те, з чим ми боремося. Це не просто територіальний конфлікт, а боротьба з ідеологією, яка перетворює людей на "гвинтики державного механізму" і знищує будь-які спроби неслухняності. Фільм показує, як працює машина терору, яка сьогодні намагається поглинути українську незалежність.

"Два прокурори" — це фільм-попередження, який змушує замислитися над питанням: чи зрозуміли ми, де знаходимося і що навколо нас відбувається? Лозниця створює твір, який неможливо дивитися без здригання, навіть знаючи фінал наперед. І саме ця здатність викликати фізичний відгук на зображення зла робить фільм особливо важливим у наш час, коли боротьба з тоталітаризмом знову стала питанням виживання.

78 Каннський кінофестиваль

2. "Фінікійська схема": Вес Андерсон у повному розквіті

Перехід від драматичної важкості фільму Лозниці до фірмової естетики Веса Андерсона може здатися різким, проте саме в цьому контрасті розкривається багатогранність сучасного кінематографу. Коли здається, що Вес Андерсон уже не може стати більш "андерсонівським", він знімає фільм, який виводить його фірмову естетику на абсолютно новий рівень. "Фінікійська схема" — це концентрат усього того, що робить режисера впізнаваним: симетричні мізансцени, яскраво забарвлені костюми з ідеально випрасованими складками, бездоганно штучні діалоги у виконанні зіркового ансамблю, серед якого, звісно ж, знову з'являється Білл Мюррей.

Бенісіо дель Торо грає Жа-жа Корду — аморального бізнесмена 1950-х, який нагадує презаможних магнатів. Вже у початковій сцені, де його персонаж дивом уникає чергової спроби вбивства на борту приватного літака, Андерсон демонструє рідкісну для себе динамічність та енергію, від якої справді може запаморочитися голова.

Однак після цього інтенсивного початку фільм поступово сповільнюється і перетворюється на розмовну комедійну виставу, що є характерним для пізнього стилю режисера.

Корда зустрічається зі своєю 20-річною донькою Лізль (Міа Тріптон) — послушницею, яку він не бачив роками, але якій хоче залишити спадок від торгівлі зброєю та інших сумнівних справ. Він також потребує її допомоги у своєму найбільшому проекті — інфраструктурній схемі із залізницею та дамбою в близькосхідній пустелі.

Коли таємний агент (Руперт Френд) саботує проект, Корда вимушений мандрувати регіоном, переговорюючи контракти разом з донькою та своїм новим норвезьким секретарем Б'єрном (Майкл Сера у ролі, для якої він ніби народився). Подорож перетворюється на серію епізодичних зустрічей: Корда грає в баскетбол з залізничними магнатами (Том Генкс та Браян Кренстон), ділить переливання крові з

суднобудівельним королем (Джеффри Райт) і навіть пропонує одружитися своїй двоюрідній сестрі (Скарлетт Йоганссон). Кожна спроба вбивства приводить героя до чорно-білого раю, де Бог та ангели постають у виконанні Мюррея, Ф. Мюррея Абрагама та Віллема Дефо. Ці сцени підкреслюють його основну проблему — сюжет настільки випадковий, що здається, ніби його вигадували на ходу.

На одному рівні "Фінікійська схема" розповідає про бездушну людину, яка вчиться бути кращою завдяки спілкуванню з рішучою донькою. На іншому рівні фільм торкається актуальної теми експлуатації інших заради наживи, але Андерсон не заглиблюється в наслідки десятиліть інтриг свого героя. Замість цього він створює легку, але повільну й розмовну комедію, яка тримається на фірмовому стилі та повторюваних фраз.

Іронія творчості Андерсона полягає в тому, що його фільми плануються з маніакальною увагою до деталей, але сюжет "Фінікійської схеми" можна було б накидати на звороті конверта десь о третій ранку. Пожвавлення приходить ближче до фіналу із сутичкою в стилі "Тома і Джеррі" між Кордою та його злим зведеним братом у виконанні Бенедикта Камбербетча з приклеєною бородою.

3: Die my love

Також Канський кінофестиваль 2025 року представив справжню перлину — "Die, My Love", драму режисерки Лінн Ремзі. Цей фільм є адаптацією роману Аріани Гарвіц і з неймовірною чутливістю розглядає складну та болючу тему післяпологової депресії та психозу.

Стрічка розповідає про Грейс та Джексона, молоду пару, яка успадковує будинок у живописній сільській місцевості. Проте ідилія швидко перетворюється на кошмар — після народження дитини Грейс поринає у виснажливий стан психологічного розладу, де межа між реальністю та фантазією безжально стирається. Фільм досліджує материнський досвід через призму психічного нездоров'я, відмовляючись від спрощених рішень та з болючою правдивістю зосереджуючись на емоційному стані героїні.

Дженніфер Лоуренс у ролі Грейс демонструє одну зі своїх найскладніших та найбільш вразливих робіт. Актриса створює надзвичайно багатшаровий портрет жінки, яка не обернулася проти своєї дитини, але страждає від нестерпного внутрішнього хаосу. Лоуренс майстерно балансує між крихкістю та силою, показуючи героїню, яка бореться з демонами, які навіть найближчі люди не можуть зрозуміти. Роберт Паттінсон грає Джексона — турботливого, але трагічно безпорадного чоловіка, який опиняється в ситуації, що повністю його переростає. Сіссі Спейсек виконує роль свекрухи з властивою їй мудрістю та теплотою — це жінка, яка намагається допомогти традиційними методами, не розуміючи глибини проблеми. Ремзі, працюючи з талановитим кінематографом Шеймусом МакГеврі, створює вражаючий контраст між обманливою зовнішньою красою природи та руйнівним внутрішнім станом героїні. Стил зйомки характеризується інтимними крупними планами, які занурюють глядача в емоційний світ Грейс, та широкими планами природи, що підкреслюють її ізоляцію. Режисерка з неймовірною делікатністю використовує елементи чорної комедії, роблячи складну тематику більш доступною для глядача.

Основна сила стрічки полягає в тому, що вона категорично відмовляється судити головну героїню, натомість з глибоким співчуттям запрошує зрозуміти її стан. Фільм підіймає болючі питання самотності материнства навіть у підтримуючому оточенні та безжально показує недостатність традиційних підходів до допомоги жінкам у післяпологовий період. "Die, My Love" — це важливий діалог про материнство, психічне здоров'я та необхідність розуміння замість осуду.

Сімдесят восьмий Канський кінофестиваль відзначився справді вражаючими здобутками: бездоганним рівнем кінокритики, глибоким осмисленням найгостріших соціальних, культурних та політичних питань сучасності, а також створенням справжніх кінематографічних перлин, які залишають незабутні враження та спонукають до повторних переглядів.

Подібна досконалість уже давно не дивує поціновувачів мистецтва, адже щороку Канський фестиваль дарує світові неосяжну скарбницю кінематографічних шедеврів. Саме ця незмінна якість і є підґрунтям непохитної поваги та всесвітнього визнання фестивалю.

Сподіваюся, що зміг надихнути вас на знайомство із цьогорічними стрічками, особливо з огляду на те, що майже всі фільми з'являться в українському прокаті вже у червні. Це чудова можливість поринути у світ високого кінематографа, навіть якщо ви зазвичай надаєте перевагу домашнім переглядам — ця кінематографічна подорож безумовно того варта.

Letterboxd: який ваш улюблений фільм всіх часів?

Які 4 фільми спали на думку світовим акторам?

Короленко Анна ІО-С

Думаю, в кожного з нас є кінострічки-фаворити. Дуже часто серіали та фільми, які припали нам на душу, відображають нас, наші бажання чи просто етап нашого життя. Чи не міркували ви про вподобання світових зірок, які самі є великою частиною світу кіно?

Завдяки просто неймовірному додатку Letterboxd та їхнім інтерв'юерам, ми можемо дізнатися улюблені фільми кіноікон, зокрема Майкл Б. Джордан, Снуп Догг, Аріана Гранде та багато інших.

Що таке Letterboxd? Це найзручніший додаток для поціновувачів кінематографа, які хотіли б закарбувати переглянуті фільми, залишити свою дуже чи не зовсім експертну думку чи

структурувати списки з кінострічок, перегляд яких ви так долго відкладаєте на потім. А одна з цікавих фішок — можливість залишити чотири улюблених фільми у вашому профілі. Саме тому в інтерв'ю від Letterboxd на червоних доріжках ми чуємо їхнє легендарне запитання про топ з чотирьох фільмів. Отже, для вас, мої любі читачі, я відібрала світових кінозірок, на будь-який смак, разом із їхніми чотирма фаворитами.

А мої four favourites ви можете дізнатись в мене на сторінці в Letterboxd (@annatural). Сподіваюсь, ви знайдете тут постатей, якими надихаєтесь!

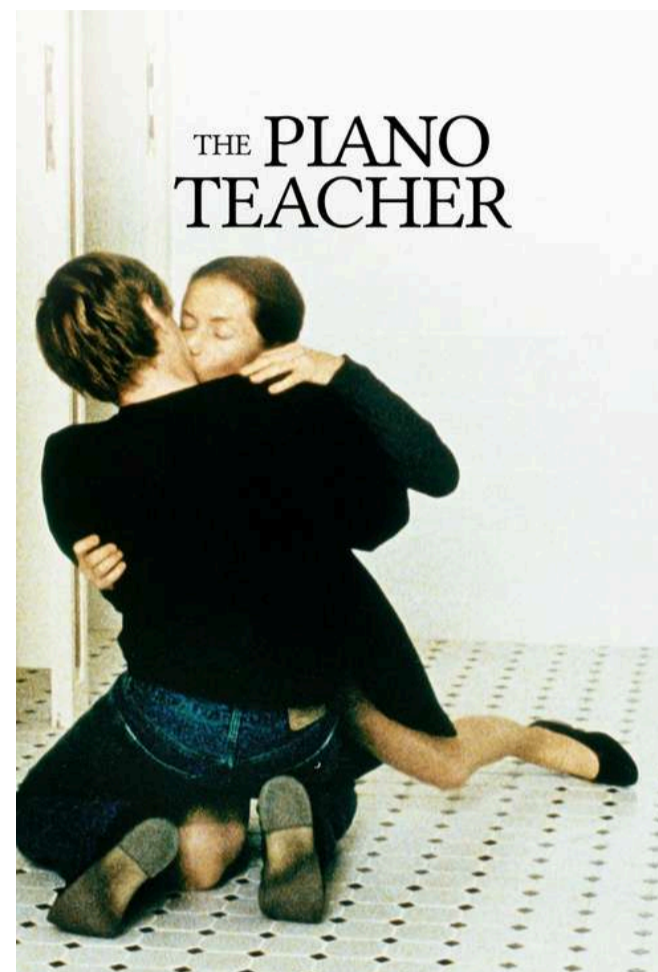
Ніколь Кідман

Ніколь Кідман — австралійська акторка, володарка премій «Оскар», «Золотий глобус» і «Еммі», відома своїми ролями у фільмах «Мулен Руж!», «Години» та серіалі «Велика маленька брехня». Якщо все ще її не впізнали, то спитайте ваших батьків, вони точно чули про цю легенду кіно.

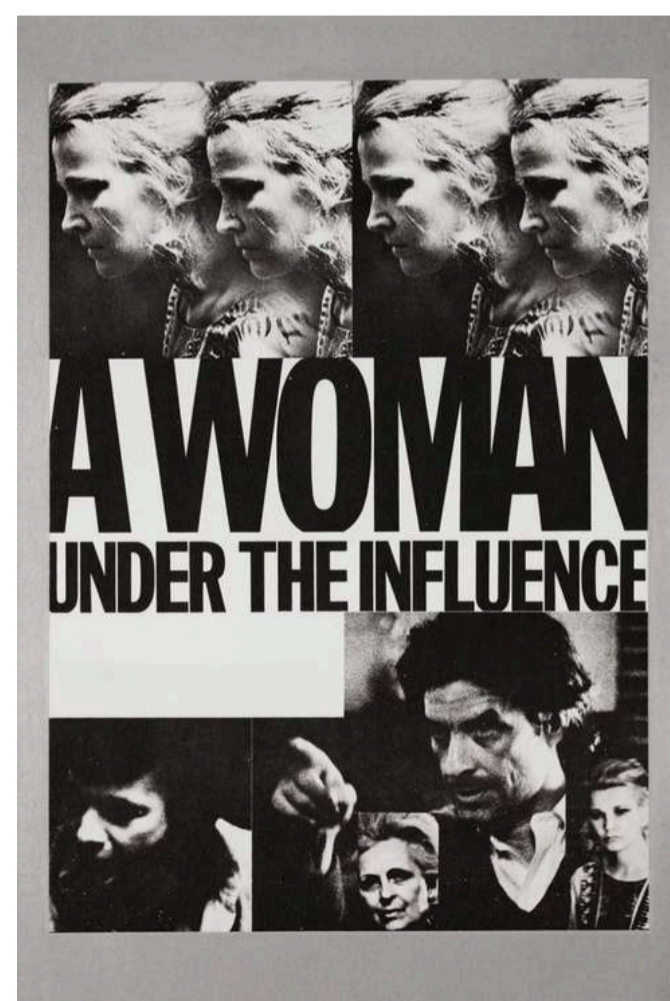
«Нетямущі» 1995

«Піаністка» 2001

«Фортепіано» 1993

«Жінка під впливом» 1974

Ніколь Кідман

Відображення зірок у фільмах

Короленко Анна ІО-С

Clueless

Сонячна, легка й романтична підліткова комедія про Чер Горовіц, популярну, багату й модну старшокласницю з Беверлі-Гіллз, яка вирішує покращити життя оточуючих, беручись за роль наставниці. В процесі вона відкриває для себе справжні цінності та навіть знаходить кохання. Стрічка вільно заснована на романі Джейн Остін "Емма" і стала культовою завдяки своєму стилю, гумору й соціальним спостереженням. Підійде для легкого вечора з подругами або сім'єю.

The piano teacher

Фільм Піаністка — психологічна, провокативна драма про Еріку Кохут, сувору викладачку консерваторії з Відня, яка живе під контролем нав'язливої матері й приховує складне внутрішнє життя. Її знайомство з харизматичним студентом викликає вибух емоцій і руйнівних пристрастей. Стрічка, знята за романом Ельфріди Єлінек, поєднує крижану витонченість із шокуючою глибиною, і стала однією з найвідоміших робіт Міхаеля Ханеке та Ізабель Юппер, яких обожнює Ніколь Кідман.

The piano

Режисерка Джейн Кемптон створила цю атмосферну драму, яка принесла їй «Золоту пальмову гілку» Каннського кінофестивалю та три «Оскари», включно з нагородою за кращу жіночу роль (Голлі Гантер) і музику (Майкл Найман). Історія розгортається у 19 столітті в Новій Зеландії і розповідає чуттєву історію про молоду дівчину, що втрачає здатність говорити, але спілкується через піаніно, яке стає для неї голосом. Її життя змінюється, коли вона приїжджає з донькою в новий далекий край і заводить складні стосунки з місцевим чоловіком. Через мовчання героїні музичний інструмент стає її голосом і способом комунікації. Фільм досліджує теми пристрасті, волі і пригнічення, а також складні людські взаємини на тлі дикої природи. Зйомки проходили у вологих, дикорослих ландшафтах, що додали фільму неповторної атмосфери містики і натяку на внутрішній конфлікт героїні. «The Piano» — це майстерний баланс між чуттєвістю, драмою та мелодрамою, який залишає глядача задуматись про справжню природу людських почуттів.

A Woman Under the Influence

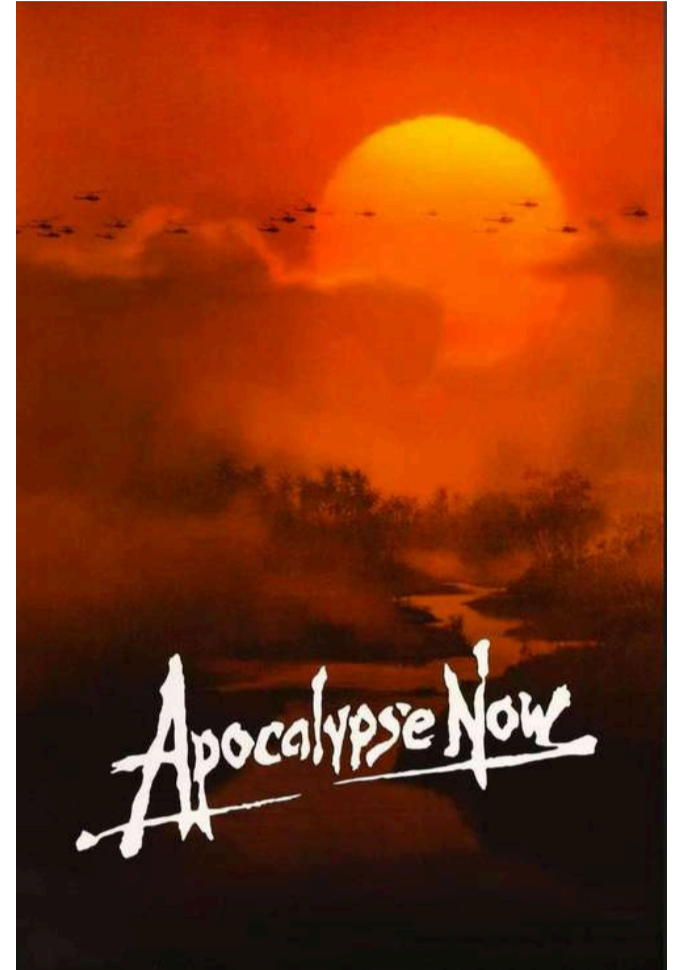
Режисер Джон Кассаветіс майстерно зобразив драматичну історію жінки, яка бореться з психічними проблемами, та її родини, що намагається її підтримати. Знятий у реалістичному стилі, з камерною естетикою і довгими сценами. Глядач досліджує складну психологію героїні, її спроби бути «нормальною» у світі, що цього не дозволяє. В результаті, стрічка стала одним із класичних прикладів незалежного кіно 70-х, здобула дві номінації на «Оскар» і премію "Золотий глобус".

Отже, можна побачити, що Кідман полюбляє чуттєві, глибокі та сповнені гарною картинкою фільми. Також її вибір припадає на історії про жіночі переживання та усвідомлення себе в цьому світі. На противагу цьому, в списку також є яскравий та легкий для сприйняття фільм Clueless, що ідеально балансує цей топ-4.

Кіліан Мерфі

Була б моя воля - написала б Кіліан М'юрфі

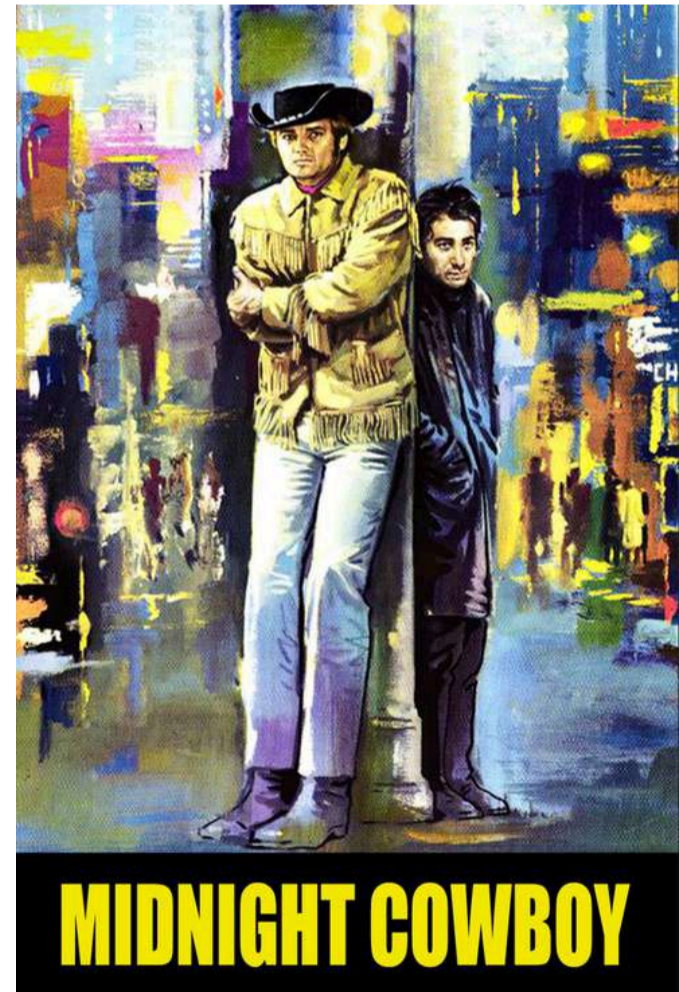

Кіліан Мерфі — ірландський актор із пронизливим поглядом і голосом, який не сплутаєш ні з ким. Володар «Золотого глобуса» та «ВАФТА», він здобув світову славу завдяки ролям у фільмах Крістофера Нолана (Початок, Темний лицар, Опенгеймер) та серіалі Гострі картузи. Всі ж бачили пронизливий погляд через всю кімнату сумного чоловіка в костюмі?

“Ненависть” 1995

“Апокаліпсис наших днів” 1979

“Великий Лебовські” 1998

“Опівнічний ковбой” 1969

Кіліан Мерфі

Відображення *дітей* зірок у фільмах

Короленко Анна ІО-С

Примітка: в інтерв'ю Кіліан зазначив, що це не особисто його улюблені фільми, а останні переглянуті з його дітьми

La Haine

Французька чорно-біла елегія гніву, що палає під тонким шаром безнадії. La Haine Мат'є Кассовіца — це 24 години з життя трьох молодих друзів з передмістя Парижа, де поліцейське насильство, злидні та етнічна напруга пульсують щохвилини. Фільм поєднує ритм вулиць з гіркою філософією та рефлексією про коло ненависті, яке затягує сильніше, ніж будь-який сюжетний поворот.

Знятий майже в документальному стилі, адже Кассовіц написав сценарій після справжньої смерті підлітка в поліцейському відділку. Темношкірого хлопчика затримали за підозрою в крадіжці. Під час допиту в поліцейському відділку один з офіцерів необережно (або, як вважають багато хто — зухвало) натиснув на спусковий гачок пістолета, коли погрожував підлітку. Постріл в голову був смертельним.

Поліція спершу називала це "нещасним випадком", але інцидент викликав масові обурення, протести.

Сам фільм став символом французького кіно дев'яностих — різкого, політичного і болісно актуального. Кассовіц казав:

"Цей фільм — не про ненависть. Він про те, що стається, коли суспільство її ігнорує."

Сам Мерфі прокоментував, що цей шедевр так і не втратив своєї цінності та все ще розкажує про сьогоденну ситуацію у Франції.

Apocalypse Now

Фільм, де війна зникає як географія і стає внутрішнім станом — маренням, яке повільно поглинає реальність. Режисер Френсіс Форд Коппола виводить нас не просто в джунглі В'єтнаму, а в саме серце п'їтьми — за мотивами новели Конрада.

Капітан Бенджамін Віллард (Мартін Шин), морально виснажений боєць, отримує завдання, яке звучить майже біблійно: знайти полковника Курца (Марлон Брандо), легендарного командира, який у хаосі війни оголосив себе богом у глибинах Камбоджі та командує власною армією тубільців.

Подорож Вілларда річкою — це багаторівнева одіссея крізь жорстокість, безумство і смерть. Кожна зупинка — як окрема глава з пекла.

Кілліан Мерфі

Відображення *дітей* зірок у фільмах

Короленко Анна ІО-С

The Big Lebowski

Абсурдна неонуар-комедія братів Коен, яка під виглядом запутаної історії про викрадення перетворюється на оду до нікчемності, спокою й боулінгу.

«Чувак» Лебовські (Джефф Бріджес) — лінєвий хіпі, що живе на соціальні виплати й грає у боулінг. Через випадкову плутанину його приймають за мільйонера на ім'я Лебовські, чю дружину нібито викрали. До квартири Чувака вриваються невідомі, і наш герой змушений вийти зі своєї дзен-зони й вирушити з'ясувати обставини. Сюжетна інтрига зникає десь на другій третині фільму, але саме в цьому — геній стрічки: вона насміхається над голлівудськими жанровими конвенціями, залишаючи глядача з відчуттям, що життя — це не логіка, а випадковість.

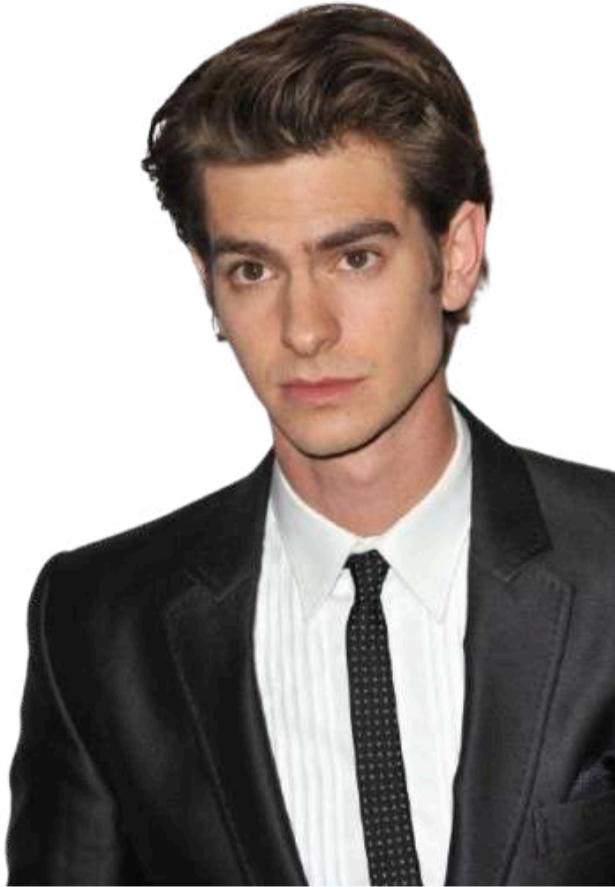
Midnight Cowboy

Різкий, емоційно відкритий і вкрай незвичний для свого часу фільм, який оголює людську самотність в урбаністичному вирі. Джо Бак (Джон Войт), наївний техасець у ковбойському капелюсі, приїздить у Нью-Йорк, з надією стати елітним ескортом для багатих жінок. Він носить ковбойський капелюх, шкіряний одяг, і живе у своїй ілюзії про «американську мрію». Там він зустрічає Ріццо (Дастін Гоффман) — хворого, злиденного шахрая, і між ними виникає болісна, тендітна дружба.

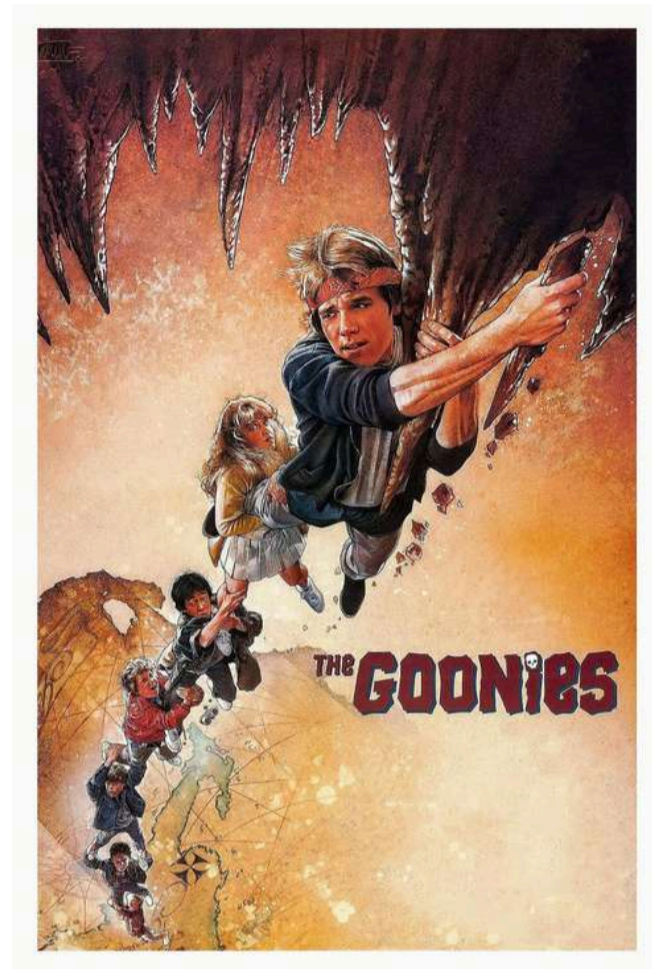

Отже, виходить темна, глибока і трохи анархічна підбірка. Ми побачили кіно з соціальною напругою (La Haine), психологічними зламами (Apocalypse Now), екзистенційною самотністю (Midnight Cowboy) і сюрреалістичним гумором (The Big Lebowski). Мерфі та його діти, скоріш за все, люблять досліджувати грані людських емоцій та абсурд в нашому житті.

Андрій (Ендрю) Гарфілд

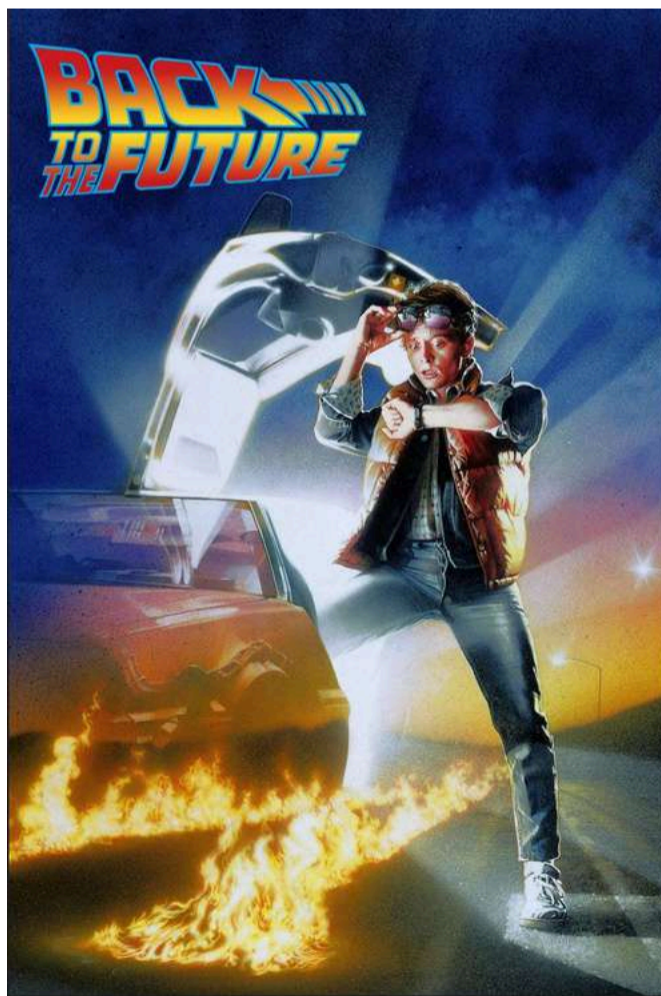

“Багсі Мелоун” 1976

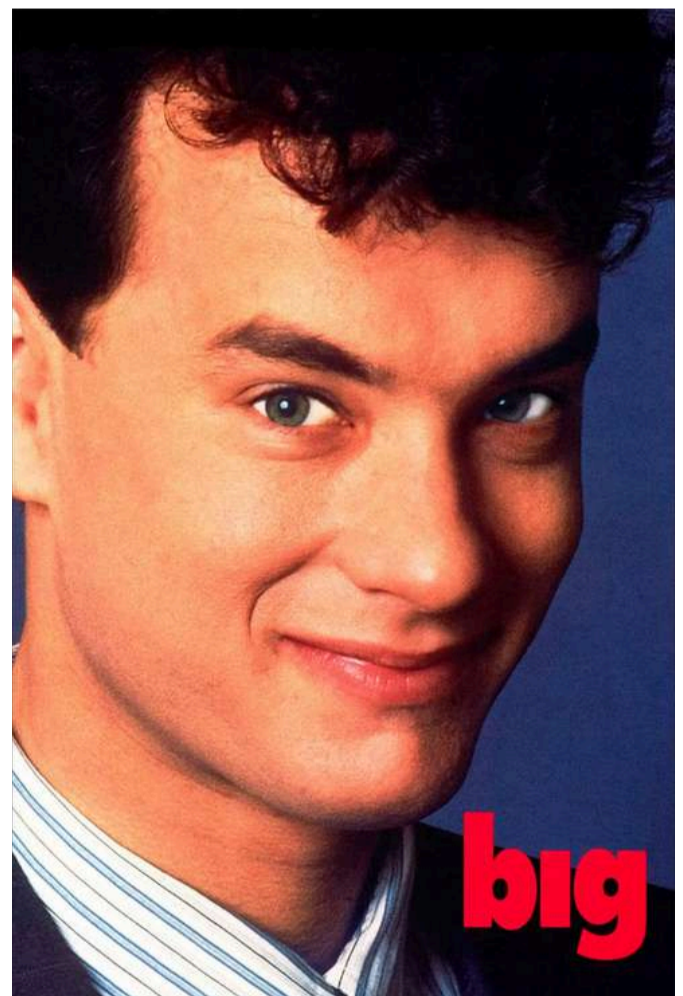

“Бовдури” 1985

Ендрю Гарфілд — британсько-американський актор, який грав найрізноманітніші ролі: супергерой, військовий, музичним геній. Звісно, всі ми його знаємо в ролі Людини-павука. Чи не він найкращий павук? Володар «Золотого глобуса» та номінант на «Оскар», він також запам'ятався глядачам за ролями у фільмах “The Social Network”, “Hacksaw Ridge”, “Tick, Tick... Boom!”.

“Назад у майбутнє” 1985

“Великий” 1988

Ендрю Гарфілд

Відображення зірок *в дитинстві* у фільмах

Короленко Анна ІО-С

Примітка: Гарфілд в інтерв'ю уточнив, що обмежеться вподобаннями з дитинства, адже це занадто 'нечесне' питання.

Bugsy Malone

Унікальна гангстерська комедія, яка одночасно мила й безумовно стильна — Bugsy Malone Алана Паркера переносить нас у часи «сухого закону», мафії, джазу й... дитячого акторського складу.

Так, уся ця історія про гангстерські розбірки, кохання, ревності, клуби та інтриги розігрується винятково дітьми — серед них молодий Джоді Фостер у ролі спокусливої Таллули та Скотт Баю як харизматичний Багзі. Замість справжньої зброї — кремкові гармати, замість кривавих розбірок — "смерть від десерту". І це не жарт.

Фільм був відзнятий на перетині дитячої театральності й серйозного кіностилю: реалістичні декорації, костюми 30-х, джазові номери з музикою Пола Вільямса, що надовго засідають у голові.

Це пародія на гангстерські фільми (The Godfather, Scarface) й водночас дотепна казка про амбіції, владу й дорослі ігри в дитячому виконанні.

Big

Режисер Пенні Маршалл створила теплу, фантастичну комедію про хлопчика, який загадав стати дорослим і прокинувся в тілі дорослого чоловіка (Том Хенкс). Фільм досліджує дитячу невинність через призму дорослого життя і навпаки, показуючи, що справжнє дитинство — це стан душі. «Big» отримав кілька номінацій на «Оскар» і назавжди залишився у серцях глядачів. Фільм ідеальний для тих, хто сумує за пригодами дитинства, любить атмосферу 80-х, секретні печери, піратські карти і дружбу без кордонів.

The Goonies

Культова пригодницька комедія, режисера Річарда Доннера, написана Стівеном Спілбергом і Крісом Коламбусом. Група друзів з маленького містечка знаходить карту старовинних скарбів і вирушає у небезпечну подорож, повну пасток і загадок. Фільм відомий своєю атмосферою дитячої дружби, гумором та захопливими пригодами. Завдяки йому багато глядачів полюбили жанр сімейного пригодницького кіно.

Back to the Future

Режисер Роберт Земекіс подарував світу один із найвідоміших науково-фантастичних фільмів про подорожі в часі. Марті МакФлай, підліток зі звичайного містечка, випадково опиняється у 1955 році і намагається повернутися у майбутнє, не порушуючи хід історії. У минулому Марті зустрічає своїх юних батьків, втручається в хід подій і ризикує змінити власне майбутнє.

Але під блискучим шаром комедії — багато чого: про взаємини між поколіннями, про силу вибору, про наслідки навіть найменших змін. І все це — в ритмі рок-н-ролу, з наелектризованою атмосферою 50-х і справжнім духом винахідливості 80-х.

Отже, Андрюша любить, на перший погляд, дитячі, прості та легкі для сприйняття фільми, але ж ті, які справді стали класикою. Враховуючи те, що топ-4 був складений на основі його дитячого смаку, то Ендрю точно мав око на безцінні хіти в кіноіндустрії.

Аріана Гранде

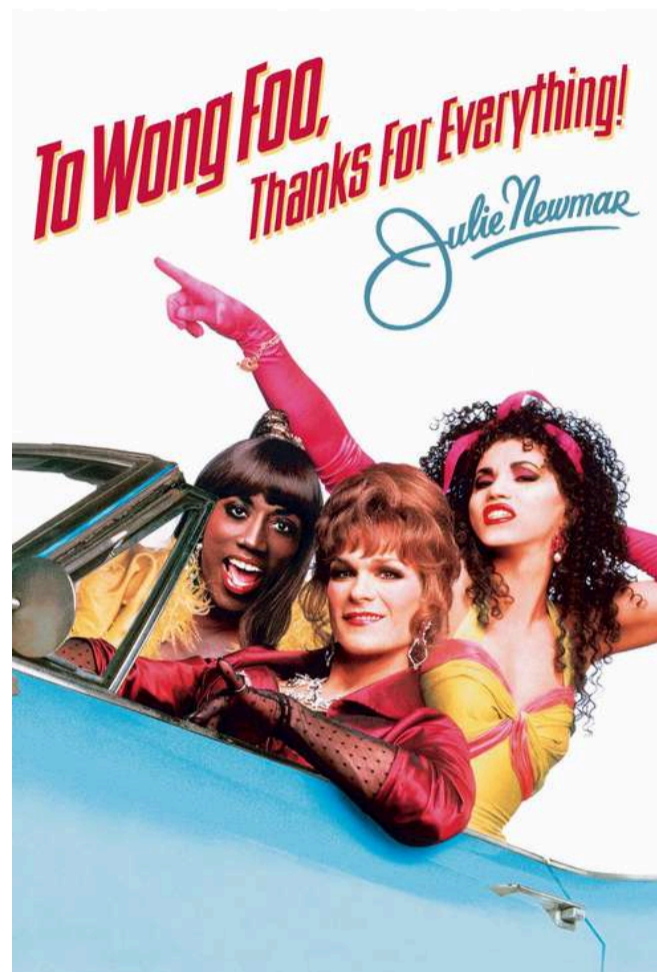
Аріана Гранде — американська поп-діва з вокалом, який точно б розбив ваші вікна своєю потужністю та висотою нот. Вона поєднує в собі Dangerous woman разом із No Tears Left to Cry, тому поцінувачі поп-музики точно знайдуть собі щось під настрій. Поміж усіх Греммі та інших нагород, Аріана — стала першою, хто утримував перше, друге і третє місце в чарті Billboard Hot 100 (2019) — після The Beatles. В кіноіндустрії зробила прорив завдяки фільму "Wicked", де Аріана зіграла головну роль.

The FIRST WIVES Club

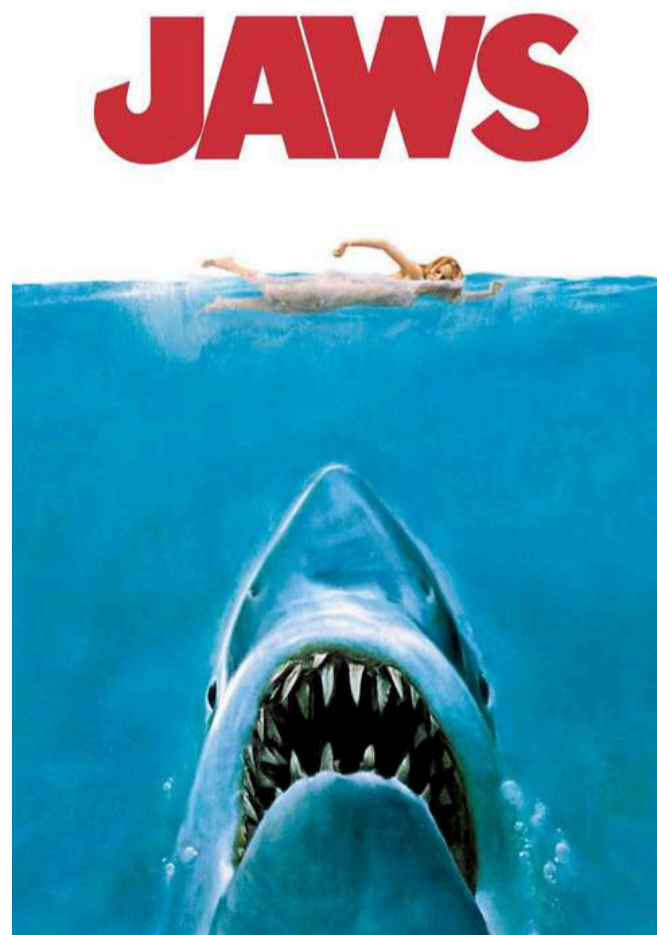
“Клуб перших дружин” 1996

“Вонг Фу, з подякою за все, від Джулії Ньюмар” 1995

“Переможці шоу” 2000

“Щелепи” 1975

Аріана Гранде

Відображення зірок у фільмах

Короленко Анна ІО-С

The First Wives Club

Ця яскрава, дотепна комедія розповідає історію трьох жінок, які після самогубства подруги об'єднуються, щоб помститися своїм колишнім чоловікам — успішним бізнесменам, що покинули їх заради молодших пасій. Вони — різні, зі своїми болями, страхами й недовірою, але разом утворюють енергійний, зухвалий альянс, що повертає їм не лише гідність, а й радість життя.

Фільм став гітом 90-х не лише завдяки зіркового складу, а й тому, що зловив момент — це був гучний голос про жіночу солідарність, старіння, невидимість після 40 і право на новий початок.

Його сатиричний тон, блискучі діалоги й сцена, де героїні підспівують "You Don't Own Me", стали культовими.

Best in Show

Собаки, дивакуваті власники, конкуренція — Best in Show бере світ елітних виставок собак і обертає його на блискучу комедію з ідеальною мімікою. Це псевдодокументальний погляд на групу людей, які беруть участь у престижному конкурсі, і розкриває, що справжні шоу тут — не серед собак, а між їхніми ексцентричними господарями. Знятий у дусі імпровізації, фільм є зразком комічної спостережливості та тонкої соціальної сатири.

To Wong Foo, Thanks for Everything! Julie Newmar

Цей яскравий, теплий і несподівано зворушливий фільм розповідає про трьох нью-йоркських драг-квін — Віду, Ноксіму та Чічі — які вирушають у подорож до США, щоб дістатися до конкурсу краси в Голлівуді. Але їхня мандрівка змінює напрям, коли авто ламається в глухому містечку, де тріо змушене затриматися... і ненароком перетворити життя місцевих мешканців.

Jaws

Jaws — це фільм, після якого ціле покоління боялося заходити в море. Стрічка про велетенську білу акулу, що тероризує прибережне містечко, стала першою справжньою голлівудською «літньою бомбою». Стівен Спілберг, ще зовсім молодий, зняв фільм з шаленою напругою, часто без показу самої акули — через технічні несправності. І саме це зробило Jaws майже гічкоківським по силі напруги. А музика Джона Вільямса стала тривожною класикою.

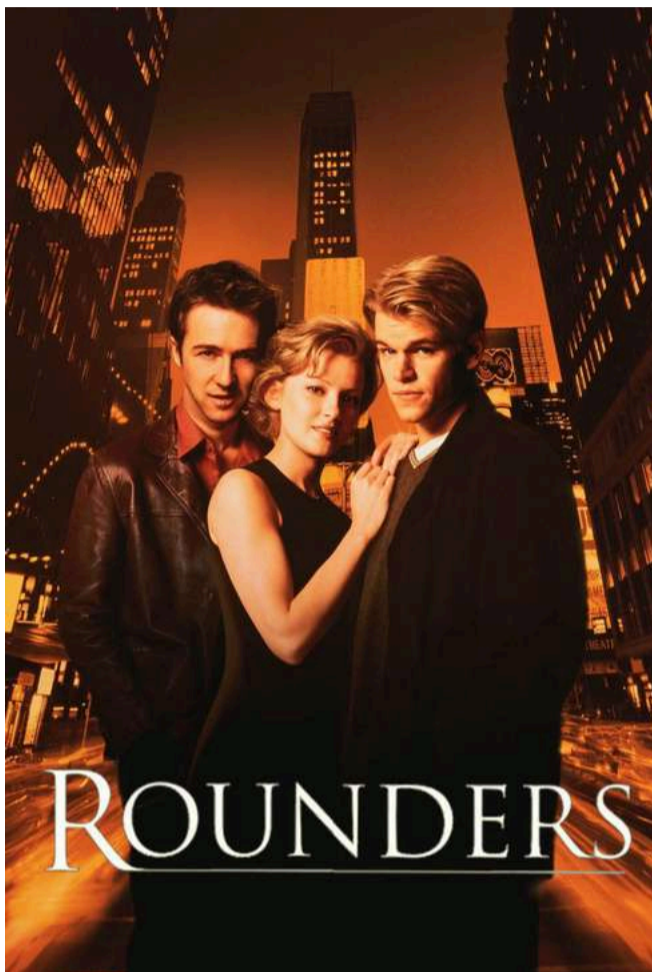

Отже, Аріана — поціновувачка ексцентричного гумору, жіночої енергії та культової естетики. Її вибір говорить про любов до кемпу, сарказму і трішки ностальгії. Вона віддає перевагу фільмам, що одночасно розважають і вражають стилем. Як на мене, то її образ справді співпадає з обраним топ-4.

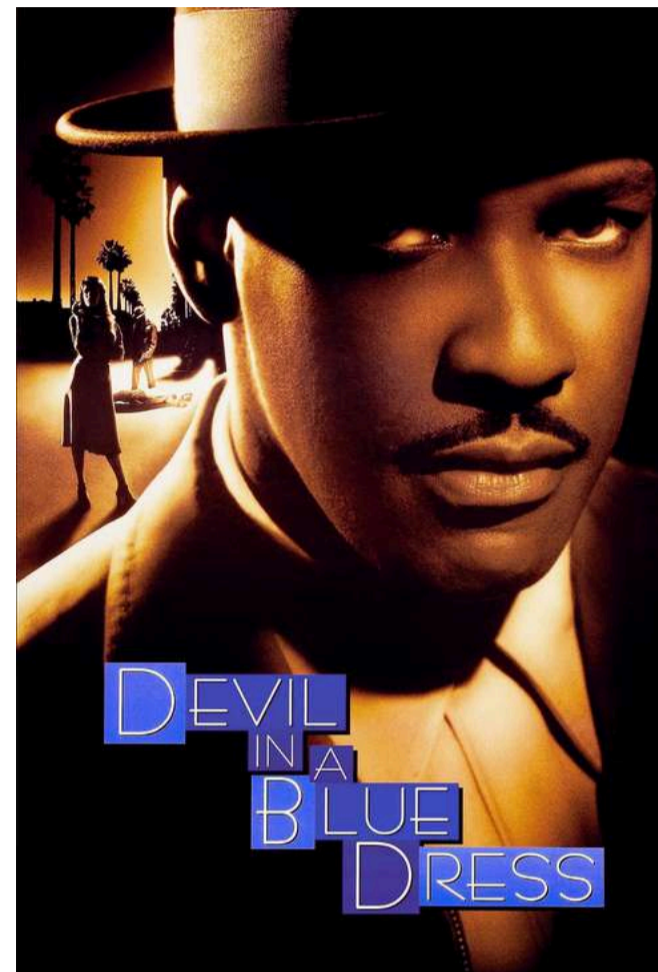
Майкл Б. Джордан,

Майкл Б. Джордан — не плутати з баскетболістом як це було в мене та, напевно, у 99% населення (ну він же справді схожий на гравця в баскетбол!). Він — три слова: харизматичний, рішучий, впливовий. Його герої — це не просто «сильні хлопці», це складні, вразливі чоловіки, що борються не лише з опонентами, а й із власними внутрішніми конфліктами. За роль у Fruitvale Station його називали проривом десятиліття. В Creed він вийшов на рівень нового покоління екшн-зірок. Нещодавно, ви могли побачити його на екранах українських кінотеатрів у фільмі “Sinners”, з найрідкішою оцінкою критиків у 99%.

“Шулери” 1998

“Диявол у блакитній сукні” 1995

“Погані хлопці” 1995

“Акіра” 1988

P.S. Майкла Б. Джордана було визнано найсексуальнішим чоловіком в 2020 році

Майкл Б. Джордан,

Відображення зірок у фільмах

Короленко Анна ІО-С

Rounders

Фільм, який змусив ціле покоління зацікавитися покером. Rounders — це історія студента права, який змушений повернутися до гри в покер на великі ставки, аби врятувати старого друга з боргової ями. Атмосфера клубів, сигаретного диму й нервових ставок тут поєднується з емоційним напруженням та вуличною мудрістю. Сподобається тим, хто любить інтелектуальну напругу, антигероїв і світ, де емоції ховаються за пафосною маскою.

Bad Boys

-Bad boys, bad boys..

-Whatcha gonna do?

-Whatcha gonna do when they come for you?

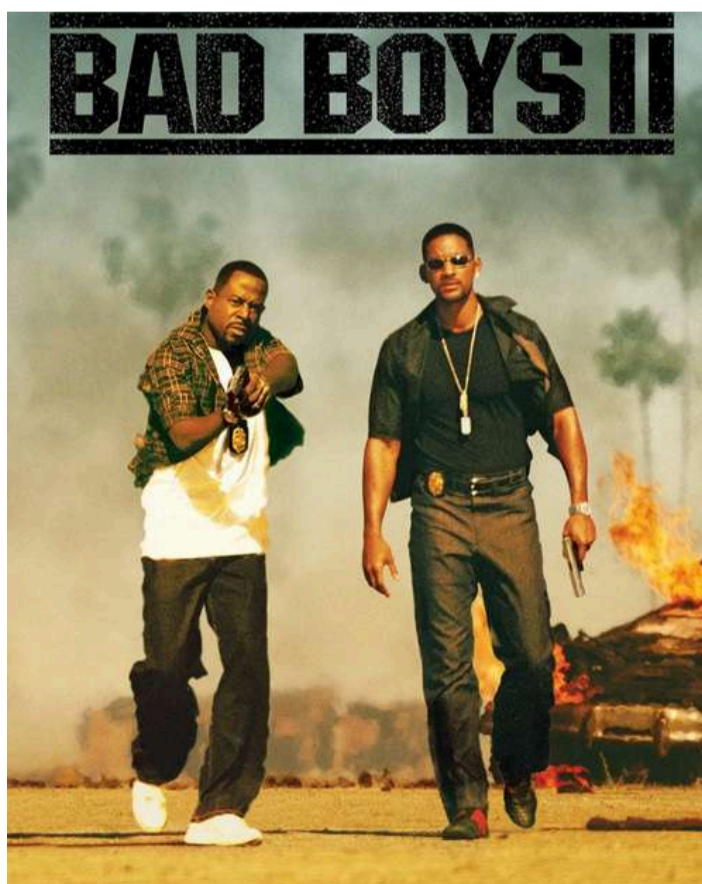
Сподіваюсь, ці легендарні рядки вже нагадали вам і мелодію і атмосферу фільму. "Bad Boys" — це дикий екшн-коктейль з влучними жартами, вибухами й шаленим темпом. Історія двох поліцейських з Маямі, які змушені мінятися місцями, щоб захистити ключову свідку у справі про викрадені наркотики. Це не просто бойовик — це зародження фірмового стилю Майкла Бея з низькими кутами зйомки, вибухами на фоні заходу сонця і машинами, що летять у повітрі.

Devil in a Blue Dress

Лос-Анджелес, 1948 рік. Афроамериканський ветеран війни на ім'я Ізі Роулінз отримує загадкове завдання — знайти зниклу жінку. Те, що здається простою справою, швидко перетворюється на клубок расових, політичних і особистих таємниць.

Devil in a Blue Dress — це стильний неонуар, у якому Дензел Вашингтон створює складного, але харизматичного детектива в оточенні диму, джазу й небезпеки. А Дон Чідл в ролі безжального приятеля краде кожну сцену, в якій з'являється.

Фільм знятий за однойменним романом Волтера Мозлі — одним із перших афроамериканських авторів, що переосмислив жанр детективу.

Akira

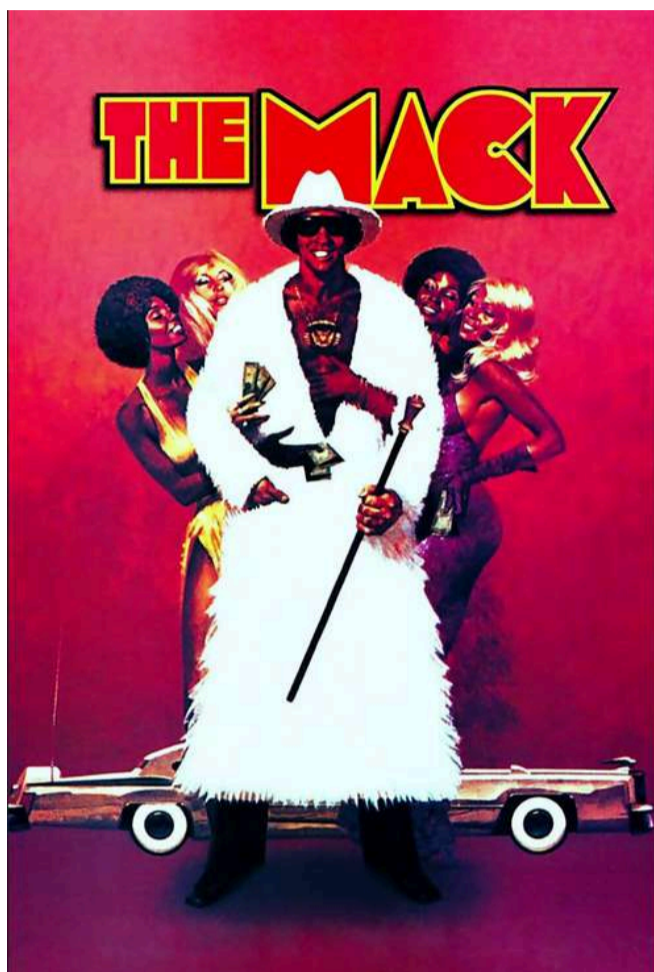
Akira — це не просто аніме, а пророча кіберпанк-епопея, яка змінила уявлення про анімацію в усьому світі. Події розгортаються у нео-Токіо 2019 року, де після ядерного вибуху суспільство перебуває на межі хаосу. На тлі політичних бунтів, таємних урядових експериментів і байкерських банд раптово пробуджується дивовижна психічна сила, що загрожує зруйнувати все.

Фільм захоплює масштабом, технічністю анімації (кожен кадр — витвір мистецтва), жорстокістю й філософською глибиною.

Отже, Міша фанатіє про крутих, пацанячих, екшн фільмах. Чесно кажучи, якщо цей список не включав би в себе стрічку "Bad Boys", то ми б точно знали, що десь Мішаня нас водить за носа. Також він неочікувано підсмажив свій топ-4, додавши аніме, що додає різноманітності. Його вибір — це поєднання розумних трилерів, екшену й стилізованих кримінальних історій з соціальним підґрунтям.

Снуп Догг

“Сутенер” 1973

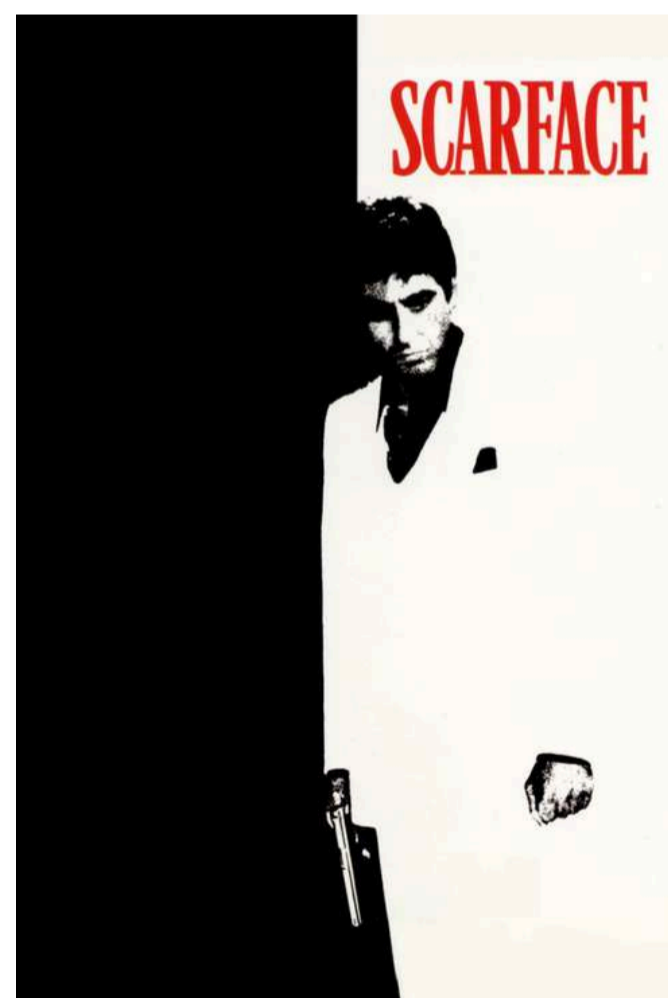

“СуперФлай” 1979

Снуп Догг — ходяча легенда гіп-гопу, чоловік із голосом, який звучить як розслаблений вечір під пальмою з Піна Коладою. І, так, це той самий виконавець, який співав “smoke weed everyday”. Догг має доволі помітну акторську кар’єру, з’являючись у фільмах як Training Day, Bones та Starsky & Hutch, де грав харизматичних, часто комічних або культових персонажів.

“Долемайт” 1975

“Обличчя зі шрамом” 1983

Снуп Догг

Відображення зірок у фільмах

Короленко Анна Іо-С

The Mack

Хрестоматійний фільм епохи блэксплойтейшну, який став іконою культури для кількох поколінь. У центрі — Голді, колишній злочинець, який після в'язниці вирішує стати найуспішнішим сутенером в Окленді. Але шлях до вершини — це не тільки стиль і гроші, а й конфлікти з гангстерами, поліцією та моральними виборами. Атмосфера 70-х, блискучі костюми, фанк-саундтрек і відверта соціальна критика роблять фільм не просто розвагою, а документом свого часу.

SuperFly

Super Fly — це історія про Пріста, стильного й харизматичного дилера кокаїну в Нью-Йорку, який мріє вийти з гри. Але, як водиться, «вийти красиво» — ще складніше, ніж заробити. Фільм вирізняється своїм неспішним ритмом, розкішною візуальною стилістикою та глибоко соціальним підтекстом: Super Fly не лише кримінальна драма, а й роздуми про пастку, в яку потрапляють афроамериканські чоловіки в системі, яка не залишає альтернатив. Саундтрек Кертіса Мейфілда, з його гострим соціальним коментарем, лише підсилює цю тему.

Scarface

У Scarface ми спостерігаємо за трансформацією Тоні Монтано (Аль Пачіно) — кубинського іммігранта, який прибуває до Маямі без копійки, але з ненаситною жагою влади. Його параноя починається з підозри до ворогів на вулиці, а закінчується тотальним контролем над усім і всіма: він не довіряє друзям, не відпускає дружину, переслідує рідну сестру та знищує будь-кого, хто порушує його особисті правила. Це не просто історія злету наркобарона. Це метафора американської мрії, яку Тоні інтерпретує через кров, гроші та силу. Його параноя — це паливо: вона змушує його прибрати всіх конкурентів, знищити конкуренцію, контролювати партнерів і створити свою особисту імперію, в якій він — і король, і в'язень. Він будує розкішну віллу, де переховується за камерами, охоронцями та горою кокаїну, втрачаючи зв'язок із реальністю.

Dolemite

Dolemite — це вибуховий мікс поганого монтажу, поганого кунг-фу й... геніального самовираження. Руді Рей Мур, стендап-комік із даром римованої лайки, грає титульного героя — крутого, безстрашного, і дуже театрального сутенера, який вийшов із в'язниці, щоби очистити вулиці від зла. Фільм не намагається бути «якісним кіно» — він навпаки, святкує свою недосконалість, і в цьому його головна чарівність.

Це культове полотно DIY-естетики, зняте практично на ентузіазмі, що з роками перетворилося на символ афроамериканської незалежності у кінематографі.

Отже, Снуп — ікона стилю і в кіносмаках. Видно, що дядя жив це життя і знається в кіно. Його фаворити — блейкс-плойтейшн і гангстерські класики з сильною харизмою, музикою та духом вулиці. Він цінує зухвалість, незалежність і легендарних антигероїв.

Огляд фільму “Персонаж”

Життя не обов'язково має бути чимось, що відбувається з тобою. Ти можеш бути тим, хто змінює його.

Юрій Кучма

Вітаю! Хочу поділитись з вами, шановні читачі, своїми враженнями від фільму, що став для мене артефактом натхнення. У головній ролі сьогоднішнього огляду фільм 2021-го року «Персонаж». Змушений попередити, що подальший текст може містити спойлери. Рекомендую переглянути фільм, перш ніж продовжити далі.

Припускаю, що ви вже знайомі з сюжетом, головними дійовими особами та розв'язкою історії хлопця в синій сорочці, тому хочу описати загальні враження від перегляду.

Підбір акторів та акторська гра на високому рівні, особливо я виділив би головного антагоніста – Антуана (актор - Тайка Вайтіті) та протагоністку Міллі Раск (акторка - Джоді Комер). Операторська робота мені теж сподобалась. Деякі кадри, операторські плани та графічні ефекти дозволили чітко розмежувати реальний та віртуальний світ Free City.

Сюжет, на мою думку, дуже добре пропрацьований і прямо відсилає до філософських роздумів. Сценаристи змушують задуматись не тільки про віртуальний світ

та штучний інтелект, а й про розвиток нашої особистості вцілому.

Шекспір колись писав – «Увесь світ театр, а люди в ньому актори ... », після перегляду фільму хочеться додати – « ... актори, що самі обирають собі ролі в цьому світі». Хлопець в синій сорочці яскравий доказ того, що кожен самостійно творить свою власну історію не залежно від зовнішніх обставин. Його еволюція протягом фільму від механічного, фонового персонажа до головного героя, що змінює світ, інших персонажів та діє всупереч написаному коду, мене вразила найбільше.

Його цілеспрямованість, особиста воля та рішучість може стати прикладом та надихнути глядача, мене, наприклад, персонаж змусив замислитись про те, що я - головний персонаж власного життя.

Віртуальний світ Free City складається з гравців та неігрових персонажів, яких розділяють між собою окуляри. Вони є прообразом соціальної нерівності сучасного суспільства. Гравці та неігрові персонажі взаємодіють між собою, живуть в одному світі, але NPC є всього

лише фоном, на який гравці майже не звертають увагу. Хлопець в синій сорочці міняє правила Free City. Він встановлює контакт з іншою стороною, доводить своєю поведінкою та вчинками свою значимість і переконує в цьому як гравців, так і неігрових персонажів.

Романтична лінія фільму заслуговує на окрему увагу, хоча для мене вона й не стала несподіванкою. Я впевнений, що вона дійсно отримає схвалення від романтиків нашого часу, адже хлопець в синій сорочці став таким собі любовним посланням XXI-го століття. Кохання в цьому фільмі рушійна сила, воно впливає на реальних персонажів, воно впливає на неігрових персонажів, воно підштовхує на сміливі вчинки, воно міняє долю та запрограмований код. Серед нещодавно переглянутих мною фільмів було небагато стрічок, де кохання так високо цінувалося.

Великим плюсом стали відсилки на популярні фільми та відеоігри, що додали «Персонажу» особливого антуражу. Я отримав велике задоволення від майстерно обіграних згадок «Зоряних воєн», «Марвел», тощо.

Огляд фільму “Персонаж”

Загалом я можу поставити цьому фільму досить високу оцінку, адже попри складну філософську тематику, яку піднімають автори, він переглядається легко, захопливо, на одному диханні. Персонажі фільму яскраві та унікальні, сюжет цікавий від початку до кінця, візуальне та звукове оформлення викликає приємні враження. Можу порекомендувати «Персонажа» для перегляду, це класний фільм з цікавою історією, що може сподобатись вам, шановні читачі.

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

“Я просто намагався бути художником у своїй справі” - Ів Сен-Лоран

Наріжна Катерина 10-С

Мода 1960-х була періодом значних змін та пробудженням бунтарства у самовираженні – класичні та скромні силуети були витіснені яскравими кольорами та футуристичними принтами, мініспідницями і вільними сукнями. Модні будинки були змушені рухатися в ногу з часом та лишатися на одній хвилі з тогочасною молоддю, а Ів Сен-Лоран, що лише нещодавно, у 1961 році, створив свій власний бренд під назвою YSL – аббревіатура його імені, уособлював собою нові, бунтівні погляди та уподобання. Молодь 60-х жила в процвітаючому суспільстві після Другої світової війни, де у людей вперше за довгий час з'явилися гроші на те, щоб витратити їх на щоденну розкіш та одяг від-кутюр.

Юний модельєр також хотів вирватися за межі минулого і прийняти сучасний підхід. Це була епоха молодіжної культури, яка популяризувала більш ліберальний спосіб життя, а Сен-Лоран, якому на той час було 29 років, був відкритий до сучасності. «З волоссям, як у Рінго Старра, почуттям бешкетництва Джона Ленона, привабливістю Джорджа Гаррісона і успіхом, як у Пола Маккартні, він був як the Beatles з вулиці Спонтіні в Парижі» - таким Іва бачив тогочасний світ.

Ів Сен-Лоран, засновник модного дому YSL

Культурний дизайнер добре відомий своїми жіночими смокінгами, створенням першої повної лінії готового одягу та навіть легендарними парфумами Black Opium, але в історію він увійшов як новаторський модельєр, що зміг перенести мистецтво на подіум. Його кутюрні покази чіпляють око своєю революційністю, хоча впливи на Ів Сен-Лорана можна доволі легко простежити з мистецтва та авангардистських рухів.

«Я застряг у традиційній формі елегантності, і Курреж (французький модельєр 1960-х) витягнув мене з неї. Його колекція,

натхнена дослідженням космосу, зарядила мене енергією. Я сказав собі: «Я можу знайти краще» - писав Сен-Лоран у мемуарах.

І справді, в 1965 році Ів Сен-Лоран створив колекцію, що змінила світ модної індустрії, закладаючи основи вишуканої естетики, зосередженої на простих кроях і геометричних лініях. А найбільшим впливом став провідний абстракціоніст 19 століття Піт Мондріан.

Коротко говорячи про Мондріана, він є нідерландським художником, модерне мистецтво якого вагомо вплинуло на теперішнє розуміння абстракції і кубізму.

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

В своїх роботах митець використовував суцільні та основні кольори: червоний, синій, жовтий і чорний, а форми обмежувались строгими чотирикутниками або квадратами. Рух, який він започаткував, називається неопластицизм, що пропагує спрощення графіки до найпростішої геометрії. Сьогодні побачити принти картин Піта Мондріана можна ледь не всюди, через легкість у використанні на масових виробництвах та моментальну впізнаваність. Мінімалістична естетика Мондріана резонувала

з поп-рухом 1960-х та була популярною серед молоді за свою простоту та неординарність.

Хоча Сен-Лоран познайомився з його майбутньою музою ще у підлітковому віці, черпаючи натхнення з книги, яку йому подарувала мати: «Життя і творчість Піта Мондріана» (1956) французького поета Мішеля Севфора. Реакцію Іва на творчість абстракціоніста можна зрозуміти з його наступних слів: «Мондріан - це чистота, і далі в живописі не можна піти. Шедевр двадцятого століття - це Мондріан».

Влітку 1965 вулиці Парижу побачили 26 дизайнів, на які було перенесено геометричні картини Мондріана та принципи неопластицизму, популярність яких з блискавичною швидкістю розлетілась по всьому світу, а модний будинок отримав омріяну славу в індустрії високої моди. За допомогою майстерності кравецького ремесла, Сен-Лорану вдалось перетворити абстрактні картини на коктейльні сукні, що навіть зберігали геометричну форму на тілі.

Рішення з'єднати мистецтво та моду на одному подіумі пояснювалось бажанням кутюр'є створювати одяг, що дозволить рухатись та подарує юним поціновувачам свободу від задушливих, застарілих силуетів. А також, ідеєю було випустити сукні, що складатимуться з кольорів, а не лише ліній, тим самим підкресливши красу чистої палітри Мондріана.

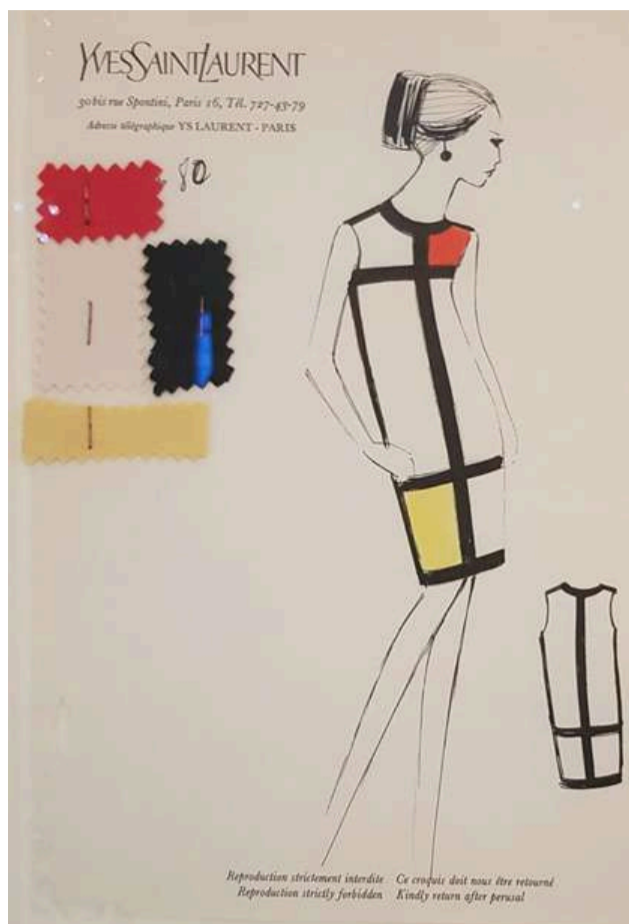
Включення кольорових блоків Мондріана на дизайн коктейльних суконь було тріумфальним для Ів Сен-Лорану і принесло з собою монументальні зміни у світі моди. Ілюзія образотворчого мистецтва, яке можна вдягнути на себе, глибоко захоплювала тих самих бунтівників з 1960-х та відгукувалось широким колам.

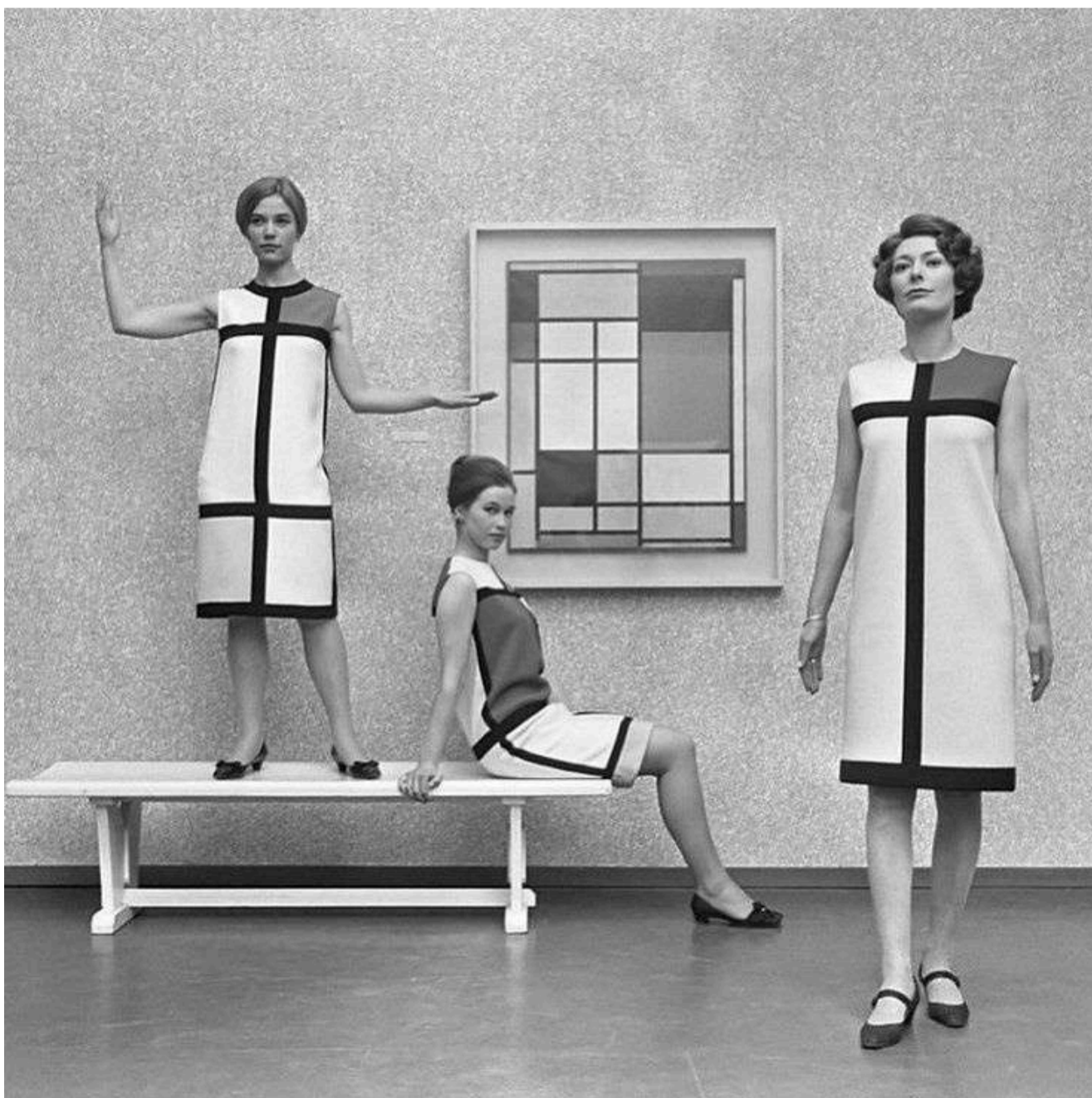
Композиція з червоним, жовтим та блакитним, Піт Мондріан, 1921

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

Вже невдовзі після дебюту літньої колекції, кількість продажів суконь Мондріана сягнула більше мільйона, а сам митець, якого до цього знали лише історики мистецтва, був представлений широкій аудиторії та нарешті отримав заслужене визнання по всьому світу. В наступних роках модний будинок ще не один раз згадає цей успіх та на подіумі з'являться моделі у переосмислених геометричних сукнях, бо принт Мондріана буде ледь не ототожнюватись з ДНК бренду.

До речі, після випуску лінійки 1965, Сен-Лоран загорівся ідеєю зібрати приватну колекцію полотен Мондріана та за своє життя придбав три роботи генія неопластицизму. Використання простих ліній та яскравих прямокутників Мондріана було першою співпрацею модельєра з культовими художниками. В своїй кар'єрі Сен-Лоран не зупинився лише на творчості цього абстракціоніста, бо ще неодноразово звертався до картин за порадами та натхненням.

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

Поп-арт колекція, натхнена Енді Ворголом, 1966

Після 1965 року YSL часто повертались до великих митців за мотивами, спільним образом у всіх картинах та стилях, якими надихався Сен-Лоран, було використання сплеску яскравих кольорів та неординарних силуетів, що й робили предмети одягу неземними та інноваційними. До прикладу, в колекції осінь-зима 1966 року він продовжив віддавати данину мистецтву, звернувшись до руху поп-арту по той бік Атлантичного океану, в Сполучених Штатах.

YSL використовував поп-арт не лише як декоративний мотив, а виводив на подіум ідеї, що раніше залишались лише у художніх галереях. Новаторські на той час тканини, як лакована шкіра, пластик і вініл, привертати до себе увагу модників 1960-х. Головні імена, що наштовхнули Сен-Лорана на цей ф'южн двох світів, - це Енді Воргол, Том Весельман і Рой Ліхтенштейн. Більшість з них люди

впізнають з реклами, мас-медіа, неонових постерів і, найчастіше, коміксів. Деякі моделі мали накладні, графічні аплікації із зображенням губ, очей, сюрреалістичних жіночих рис обличчя, справивши цим новаторським художнім експериментом над сучасним мистецтвом фурор серед фешенебельної молоді. До речі, ці моделі сьогодні все ще зберігаються у Музеї Ів Сен-Лорана в Парижі.

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

Пізніше, в 1979 Парижу були представлені, мабуть, найяскравіші у творчості дизайнера сукні з використанням картин Пабло Пікассо. Цитуючи великого кутюр'є: «Пікассо був генієм у чистому вигляді, сповненим життям і відвертістю. Він не був про чистоту, він був бароко! Він мав не лише більше однієї струни на своєму луку, але й більше одного лука і більше однієї траєкторії. Я працював з Пікассо і, як він, використовував кубізм, а саме

його більш м'яку форму. Деякі колекції, як ця, здаються мені особливими, я відчуваю мистецьку радість». Колекція виділяється театральними прийомами, як широкі плечі, багатошарові спідниці та спіучо-яскраві тканини, які відсилають до балетних костюмів, створених Пікассо для авангардної театральної постановки 1917. Вишивки у формі людських облич, асиметрія та вже знайомі геометричні мотиви стали хітами літа 1979-го.

А через 2 роки, на тканинах суконь виднілись схожості з полотнами Генрі Матісса і Фернана Леже, чий паттерни та кольорові гамми глибоко вплинули на Сен-Лорана. Особиста колекція Ів Сен-Лорана включала роботи цих художників, що дозволило йому перетворити візуальне мистецтво у носибельні шедеври.

Осіня колекція 1981 року відзначається витонченою інтеграцією мистецтва та моди, сміливими графічними візерунками та контрастами кольорів, які нагадували аплікації Матісса та стилізовані форми Леже.

Ключовими фактурами стали шовк, оксамит, мереживо, оздоблення лелітками, утворюючи баланс між елегантністю і сучасністю. Високе мистецтво цих двох модерністських художників, а саме їх флюїдність ліній, легкість і грайливість, отримали хвилю нових поціновувачів завдяки вшануванню від команди YSL.

Сукня з принтом з картини «Півень» Пабло Пікассо, 1979

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

Наступна колаборація сталась вже у 1988 році і цього разу око дизайнера знову зачепив голландський митець – всім відомий Вінсент ван Гог. Імпресіоністичні картини художника зачаровують впізнаваними плавними, заспокійливими лініями, що часто своїми густими мазками формують ніжні рослини і пейзажі. А що як «Іриси» та «Соняшники» ван Гога намалювали б блискітками та бісером, а не фіолетовими або жовтогарячими фарбами? Бо саме це й зробив Ів Сен-Лоран, вишивши на жакетах акуратно викладеними рядами леліток обриси пелюсток коштовних квітів.

Навесні 1988-го, родзинкою колекції YSL стали два жіночих піджаки, що зовні більше нагадують витвір мистецтва, а не предмет гардеробу. Один був прикрашений перлами, мерехтливими стрічками та більш ніж 250 тисячами леліток у двадцяти двох кольорах для майстерного передання чітких ліній «Ірисів» нідерландського митця. А другий дизайн імітував «Соняшники», це був не менш деталізований жакет, оздоблений рядами сяючого помаранчевого бісеру. Всі деталі були виконані вручну в старому паризькому ательє вишивки Maison Lesage, який відомий своїм вишуканим та інноваційним підходом до створення дизайнів, що використовується в от-кутюр.

Зокрема, Maison Lesage спеціалізується на виробництві для модної індустрії, надаючи ексклюзивні послуги знаменитим дизайнерам та модним будинкам.

Вишивка кожного жакету зайняла понад шістьсот годин, зробивши їх одними з найдорожчих у світі. Три десятиліття потому, обидва коштовних піджаки YSL успішно продали на аукціоні, той, що з ірисами за 175 тисяч євро, а з соняшниками – аж за 380 тисяч. Окрім того, що ці дизайни були приголомшливо успішними, вони піднімають інше, не менш важливе запитання: чи можна вважати колекції Сен-Лорана самостійними витворами мистецтва?

YSL: коли мода зустрічається з мистецтвом

За 45 років, протягом яких Ів Сен-Лоран був головним креативним дизайнером YSL, бренд представив не одну творчу співпрацю модельєрів та художників і мистецькі мотиви з'являлись на тканинах, утворюючи неповторні візерунки. Після смерті Сен-Лорана в 2002, модний будинок

продовжив звертатись до світу живопису за ідеями та це вже стало ледь не «фішкою» компанії. Талант Ів Сен-Лорану переносити мазки фарби на одяг є вражаючим та, як на мене, досі неперевершеним, роблячи кожну колекцію YSL незалежним шедевром.

Культова сукня Мондріан з колекції 1965 року

*Жакети з картинами Вінсента ван Гога
“Соняшники” та “Іриси” з колекції 1988*

Як зробити національні традиції модними

Gunia Project

Нагорна Ірина Іо-С

У той час, коли світова мода шаленіє від швидких трендів, а декор стає одноразовим та однотипним, Gunia Project робить навпаки. Цей український бренд повільно, обережно й майже ритуально створює речі, які виглядають так, ніби їм вже сотні років - але в той самий час вони з майбутнього

Бренд заснували у 2019 році.

Засновниці бренду - Наталія Каменська та Марія Гаврилюк - мисткині, які замість того щоб гнатися за фешн модою обрали шлях культурної алхімії. Їхні вироби це більше, ніж естетика. Це артефакти, символи, обереги. Ціла філософія, що виросла з любові до українського ремесла. А часом навіть вигадані історії, які могли би бути правдою.

Усе починається не в студії, а в експедиціях. Команда Gunia Project шукає традиції, які не зафіксовані в книжках. Їхні архіви наповнені фотографіями старовинних рушників, ікон, посуду, вишиванок — деякі з них знайдені в хатах, куди не ступала нога музейника.

Один із прикладів — орнаменти з сорочки Полтавщини, збережені в єдиному екземплярі в приватній колекції. Команда оцифрувала їх, реконструювала і створила прикраси, які буквально повертають втрачену мову символів.

Пізніше, після відвідування Музею Івана Гончара, Каменська разом із Гаврилюк звернули увагу на старовинні рушники з вишитими орнаментами. Саме вони стали джерелом натхнення для першої колекції шовкових хусток, яка поєднала в собі етнічні мотиви та сучасний підхід до дизайну.

Команда розвиває свою справу, переосмислюючи українську культурну спадщину через предмети побуту, аксесуари та одяг. Кожна річ у колекціях бренду — це діалог з історією, спроба відродити забуті традиції та надати їм нового змісту в контексті сьогодення.

Gunia Project працює в тісній співпраці з ремісниками, кожна річ виготовляється вручну, з увагою до деталей. Усі предмети — від кераміки до текстилю — мають власну історію, унікальний характер і художню цінність. Це не просто аксесуари чи елементи інтер'єру — це вшанування спадщини, яка перетворюється на актуальний дизайн.

Як зробити національні традиції модними

Мистецтво бренду має душу, однією з найбільш інтимних практик бренду є енергетичне очищення виробів. Особливо — оберегів і прикрас. Деякі майстри Gunia використовують молитви, пахощі, ритуали зі сіллю або водою.

“Ми не створюємо просто предмети — ми створюємо речі, з якими ви будете жити,” — кажуть вони. І це не маркетинг. Це — філософія.

Вони іноді створюють “артефакти з альтернативного минулого”

Gunia Project свідомо вигадують уявні предмети, які могли б існувати в давніх культурах, але не збереглися. Наприклад, одна серія тарілок була створена за мотивами фантазійної традиції, якої не було — це експеримент: що було б, якби іконопис розвивався на кераміці, а не на дереві?

Бренд представлений на міжнародній арені. Колекції регулярно з'являються на сторінках від Vogue до The New York Times, і привертають увагу критиків, стилістів та колекціонерів з усього світу. Їхні хустки, глечики, декоративні тарілки та інші предмети можна побачити в нішевих бутиках Європи, США, Японії, а також на виставках, що представляють сучасне ремесло і дизайн.

VOGUE

The New York Times

У 2023 році бренд представив свої роботи в межах Паризького тижня моди — не як модний дім у класичному розумінні, а як культурний гравець, що говорить про спадщину України мовою сучасного предметного мистецтва. Їхній стенд став не просто презентацією речей, а мистецькою інсталяцією, що розповідала історію української землі і символів.

Не всі знають, але Gunia Project отримувала запити на колаборації з такими гігантами, як Maison Margiela та Loewe. Це могли б бути колекції з «українськими мотивами», і бренду пропонували щедрі умови.

Але команда відмовилася. Чому? Тому що Gunia не просто використовує естетику минулого — вона її оберігає. І якщо мова йде про перетворення символів на аксесуари без контексту — краще сказати «ні».

Як український бренд підкорює світ без жодної реклами

У світі, де глобальні бренди витрачають мільйони на співпрацю з селебріті та агресивні маркетингові кампанії, Gunia Project обирає зовсім інший шлях. Вони не кричать — вони говорять мовою культури, символів і тиші.

Як зробити національні традиції модними

Кайлі Дженнер та українські килими на її столі

У липні 2023 року соціальні мережі здригнулися від несподіванки: Кайлі Дженнер, світова ікона краси та засновниця бренду Kylie Cosmetics, поділилася у своїх Instagram Stories фото зі свого домашнього святкування. Але найцікавіше — стіл був сервірований посудом від українського бренду Gunia Project.

На фото видно керамічний сервіз із колекції Indigo: тарілки та чашки, розписані вручну, створені за мотивами українських килимів із фондів Національного музею народного декоративного мистецтва.

Жодної реклами, жодного піару. Кайлі самостійно обрала і придбала вироби, про що співзасновниці бренду — дізналися випадково, зі сторіз.

Пост Кайлі у соціальних мережах

Папа Франциск і порцелярна із серцем України

Інший гучний епізод — у 2020 році під час офіційного візиту Президента України Володимира Зеленського та першої леді Олени Зеленської до Ватикану. Вони піднесли Папі Римському Франциску унікальний подарунок — порцелянову макітру для куті, створену Gunia Project.

Цей витвір — справжній зразок сакральної культури: оздоблений золотом, ручною розпискою, янголами та ягнятами — символами християнської чистоти, надії та жертвності.

Тепер цей виріб входить до особистої колекції Папи Франциска, як знак поваги та культурного діалогу між Україною та Святим Престолом.

Як зробити національні традиції модними

Доступна естетика для кожного

Сьогодні вироби Gunia Project можна замовити онлайн — через офіційний сайт або відвідати їхні магазини у великих містах України та навіть за кордоном. У колекціях — кераміка, текстиль, прикраси, ікони, предмети побуту та декору, створені вручну, з душею та сенсом.

У самому центрі Києва на вулиці Антоновича, 4/6 розташований butik Gunia Project

Інтер'єр київського бутіка — це продовження ідеї бренду: простота, натуральність і повага до культури.

Світлі стіни, природні матеріали, дерево, лляний текстиль, мінімум кольору — усе створено так, щоб речі «говорили» самі. Тут не кричать вітрини, не блимає реклама — тільки тиша, світло і візерунки.

Це не магазин у звичному сенсі. Це місце, де дизайн стає медитацією.

! Якщо ви шукаєте щось більше, ніж просто гарну річ — спробуйте відчути Gunia. Це як доторкнутись до України у її найглибшому значенні.

Фотопроект “9 речей - незнайомі натюрморти знайомих людей”

Дослідження взаємовідносин між людьми та оточуючого їх світу.

Скікевич Олександра, 10-С

Чи замислювалися ви коли-небудь над тим, що речі, якими ми володіємо, можуть розповісти про нас? Чи здатні повсякденні предмети самостійно розкрити незнайомим людям, хто ми є і звідки прийшли? Колись давно я теж поставила собі ці запитання після перегляду фільму “Жінки ХХ століття”. В цій кінострічці одна з героїнь хотіла створити свій автопортрет, використовуючи речі, що завжди були у її сумці. Побачивши це, я раптом замислилася: якби мене запитали, які предмети я обрала б для свого автопортрета — що б я відповіла? Не в змозі одразу дати відповідь, я почала ставити це ж запитання, що не давало мені спокою, своїм близьким людям.

Поступово отримуючи відповіді, я переконалася: ці неживі об'єкти, що наповнюють наше щоденне життя, дійсно є дзеркалом наших унікальних особистостей. Усе, що ми маємо, несе в собі історію: улюблена пара взуття, перша іграшка, листівка, подарована кимось із важливих людей, — усе це зберігає емоції та спогади, які формують нас такими, якими ми є. Захотівши дослідити, як кожен із нас сприймає свою ідентичність

не лише через зовнішність чи думки, а й через сентиментальні речі, що ми чомусь вирішуємо зберігати поруч, до мене прийшла ідея фотопроекта “9 речей — незнайомі натюрморти знайомих людей”.

Його центральна ідея — створити своєрідні “фотопортрети” людей з нашої школи за допомогою дев'яти особистих предметів, які, на їхню думку, якнайкраще розповідають про них, навіть якщо глядач ніколи не бачив цих людей особисто. Фотографії в цьому проекті — це не просто документування речей. Тут вони відкривають нові, іноді несподівані сторони своїх власників — навіть тих, хто на перший погляд здається знайомим і передбачуваним. Кожна світлина тут — це фрагмент неповторної автобіографії, що передає глядачеві щирі, неприховані почуття та історії, до яких складно ставитися байдуже.

Проект “9 речей — незнайомі натюрморти знайомих людей” запрошує вас подивитися на 14 надзвичайно особистих і щирих світлин, які спонукають переосмислити наше сприйняття інших — і самих себе.

Сподіваюся, ці внутрішні діалоги між людьми та їхнім оточенням стануть для вас поштовхом замислитися над власними речами — не лише з точки зору їхньої корисності чи статусу, а як над глибоко особистими артефактами, що роблять вас несхожими на інших. Якщо ці фотознімки викличуть у вас емоції, спробуйте відповісти на запитання про свої власні дев'ять речей — обіцяю, ви відкриєте для себе багато нового!

На останок я б хотіла подякувати усім, хто взяв участь у цьому проекті, а саме: **Нінель Бардакова, Вероніка Дмух, Георгій Хубян, Данило Долгов, Катерина Наріжна, Анна Короленко, Марія Мейта, Роман Мірошніченко, Юлія Роман, Юрій Кучма, Євгенія Крилова, Єлісей Ваховський та Аліса Чайка.** Завдяки цьому проекту я по новому відкрила багатьох людей, яких вже давно знала, та ще раз впевнилася, що у наша школа справді наповнена надцікавими людьми. Ще раз дякую вам всім і хочу, щоб ви пам'ятали, що саме завдяки вам цей артпроект втілюється у життя. Усім іншим глядачам хочу побажати приємного перегляду!

1. **Планінг** - маючи надзвичайно активний графік і купу справ, як професійних, робочих, так і особистих, не уявляю свого дня без сумлінного планування.
2. **Фанський шарф А-НА** - я є давнею прихильницею цього норвезького гурту. Стараюсь потрапити на кожен їхній концерт. Мені імпонує стриманість, романтизм і мелодійність звучання їхніх творів.
3. **Настільна гра англійською** - люблю свій предмет, стараюсь привносити в його викладання нестандартні активності, в яких є взаємодія.
4. **Парфюм J'adore Dior** - мій аромат багато років. Поєднання витонченості і різкої прямоти.
5. **Полуниця у горщику** - люблю садівництво, створювати квітники, вирощувати своїми руками здорову і смачну городину, і ділитися цим з друзями і знайомими.
6. **Срібний браслет з сапфірами** - вдягаю його на важливі зустрічі і події, коли потребують спокою і зібраності.
7. **Записочка від дітей** - дуже цінні повідомленням, залишені без приводу моїм дітьми в найнеочікуваніших місцях будинку нагадують про те, що я завжди маю залишатись прикладом для них, і які вони в мене надзвичайні.
8. **Книга Юрія Андруховича** - сліdkую за його творчістю, писала за його творами наукову роботу. Дякуючи колегам, отримала цю книгу з особистим автографом, про що і мріяти не могла в студентські роки.
9. **Альбом полотен Едгара Дега** - обожаю класичний балет, займаюсь ним кілька років. За легкістю рухів танцівниць ховається потужна фізична сила на межі можливостей тіла.

Вероніка Дмух, учениця 10-А класу

1. **Кепка-матча** - люблю кепки та матчу.

2. **Окуляри** — я їх обожаю і дуже часто ношу. Багато хто запам'ятав мене саме через них.

3. **Підвіска Vivienne Westwood**— дуже крута та лімітована підвіска, яку було важко дістати. У мене з нею багато спогадів.

4. **Парфуми** — дуже давно їх придбала і постійно користуюся. У всіх я асоціююся саме з цим ароматом.

5. **Бальзам для губ La Roche Posay** — дуже часто ним користуюся, а всі мої найближчі люди знають, що губи — це моє все.

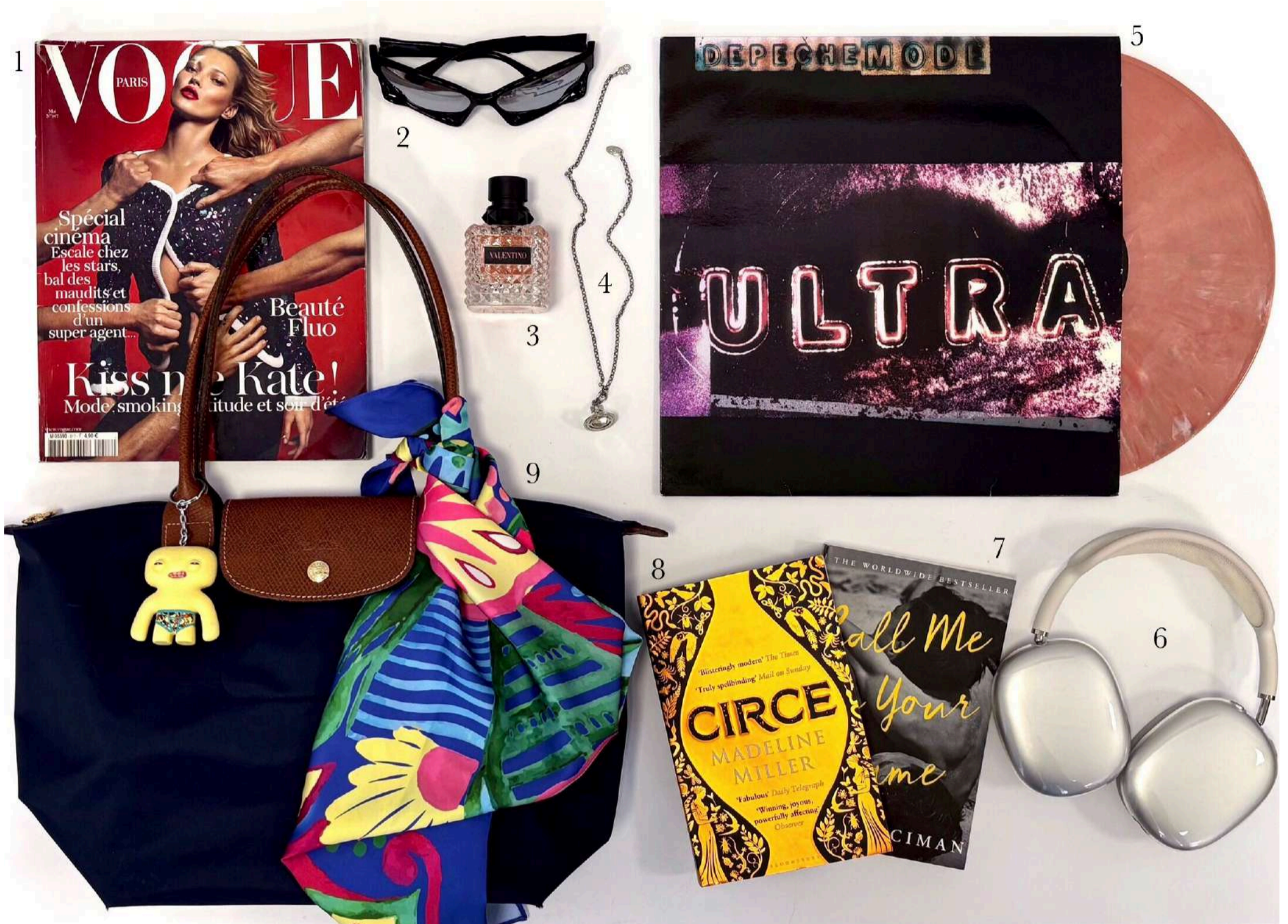
6. **Кросівки Balenciaga** — моя passion and love, крім того, Balenciaga - це мій улюблений бренд одягу.

7. **Ключі** — вони тут завдяки брелку на них, який я дуже хотіла, також для мене він є віддзеркалення мого вайбу (і просто крутий сам по собі).

8. **Навушники** — я неодмінно залежна від музики!

9. **Сумка та брелок на ній** — брелок подарувала близька подруга, а на самій сумці полюблюю носити усілякі маленькі аксесуари.

Аліса Чайка, учениця 10-С класу

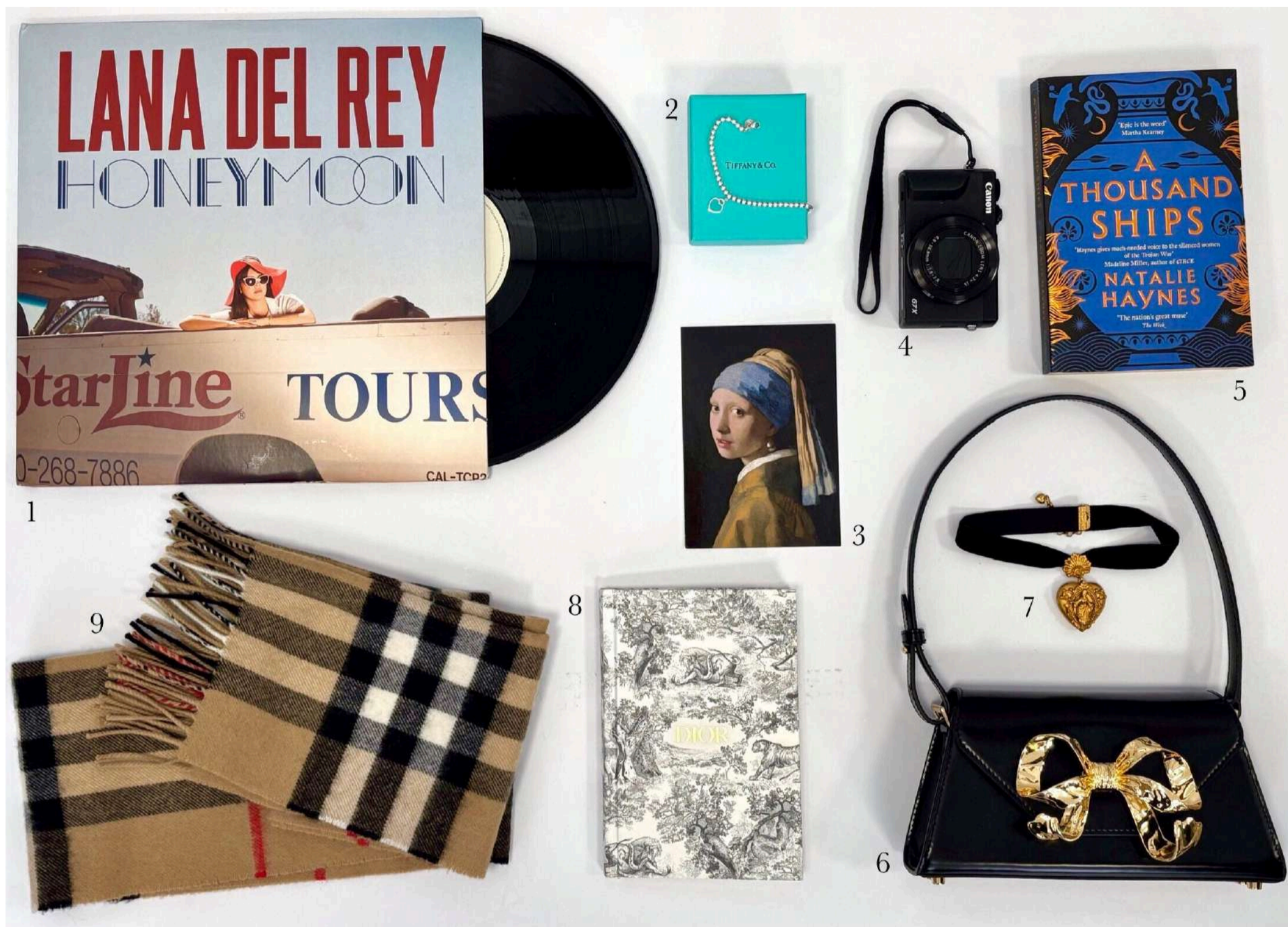

1. Журнал - моя улюблена модель на обкладинці французького випуску, знайдений мною на Почайній.
2. Окуляри - мій улюблений аксесуар на вечірках.
3. Парфуми - аромат, з яким я себе асоціюю!
4. Підвіска Vivienne Westwood - моя улюблена прикраса, подарована коханою людиною.
5. Платівка Depeche Mode - улюблений альбом моєї улюбленої групи.
6. Навушники - не уявляю без них своє життя, як великий поціновувач гарної якості звуку.
7. Книга «Call Me by Your Name» - моя улюблена книга, що асоціюється з літом.
8. Книга «Цирцея» - книга, що змінила мій світогляд.
9. Моя сумка - річ, яку я самотійно стилізувала і тепер не виходжу без неї з дому)

Ці речі були передані мені як знаки уваги з боку оточення, і в них проступає зовнішній погляд. Один предмет є результатом мого особистого вибору.

1. Скульптурний фрагмент «Око Давида», роботи Мікеланджело.
2. Подовжувач для олівця.
3. Формула Ейлера.
4. Валентинка.
5. Три мушлі з чорного моря.
6. Менора.
7. Квітка-Нарцис.
8. Повна збірка рисунків, живопису та скульптур Мікеланджело.

1. **Музична платівка «Honeymoon» Lana del Rey** - найбільш прослухований альбом з моєї колекції вінілових платівок, привезений з подорожі до Амстердаму.
2. **Браслет Tiffany&Co** - не уявляю себе без цієї прикраси з витонченим елементом у формі серця.
3. **Листівка з картиною «Дівчина з перловою сережкою»** - з кожної подорожі привожу листівки, як сувеніри. Саме ця картина голландського художника Йоханнеса Вермеєра є моєю улюбленою.
4. **Фотокамера.** Це був подарунок від батьків на день народження і тепер я ношу її з собою всюди, щоб захопити мить на фото.
5. **Книга «A thousand ships» Наталі Гейнс** - одна з багатьох, що я читала на тему грецької міфології, але особливо ця розкрила моє захоплення світом античності.
6. **Сумка з золотим бантиком** - неймовірно елегантний аксесуар, який ідеально підкреслює мій стиль.
7. **Вінтажна підвіска з Марією Антуанеттою** - захоплююся вінтажем та колекціоную подіумні прикраси з історією, а тут ще й вражаючою позолоченою деталлю.
8. **Особистий щоденник** - люблю проводити час записуючи свої думки і спогади та часто вкладаю фотографії з друзями та сім'єю, створюючи пам'ятні колажі, які приємно з часом погортати.
9. **Шарф** - придбала його протягом поїздки в Лондон. Для мене є не лише гарним та функціональним елементом одягу, що уособлює вишуканість, але й спогадом про подорож до міста моєї мрії.

1. Кепка - один з екземплярів моєї великої колекції.
2. 1 долар - завжди ношу його на щастя.
3. Фігурка Mercedes amg gt - автомобіль мрії.
4. Упаковка зеленого чаю - просто обожнюю його.
5. Фігурка Лего - фігурка, що постійно нагадує про близьку мені людину.
6. Навушники - річ, без якої я ніколи не виходжу з дому.
7. Годинник Casio - гарний атрибут кожного аутфіту.
8. Сонцезахисні окуляри - улюблений аксесуар, який підійде до кожного образу.
9. Макбук - необхідна річ для моєї роботи.

Юрій Кучма, вчитель історії

1. Книга «Історія України» - то моя спроба впорядкувати конспекти для вивчення історії в доступному та яскравому форматі.
2. **Воскова дощечка** - один з артефактів предмету. Я хочу щоб історія була більш живою в школі, тому прагну знаходити речі що мені в цьому допоможуть.
3. **Годинник** - моя особиста реліквія. Подарований мамою на випускний 12 років тому.
4. **Піни** - серед тих, що я обрав є відзнака Ліко-Холдінгу, яку я отримав в 2024-му та значок Ліко, який люблю тягати з собою з приводу та без нього, а також пін з Червоним корпусом КНУ, бо то є найкращий університет у всьому Всесвіті та відзнака за особливі досягнення на історичному факультеті.
5. **Ароматизатор з авто** - нічим не особливий, просто він мій) Я його обирав)
6. Сергій Жадан мій улюблений український письменник, тому **збірка Динамо-Харків** з закладкою на улюбленій сторінці.
7. **Перо** - я думаю то є один з символів мого основного предмету - історії
8. **Чарівна паличка Северуса Снейпа** в цій колекції, тому що магію творять з паличкою в руках.
9. **Синя папка** - то вже реліквія вчительська, люблю коли папери лежать у повному порядку.

1. Акустична платівка Lana Del Rey - ексклюзивна платівка улюбленої виконавиці, 350 копій по світу. Купили з друзями на барахолці.
2. Сріблясті кросівки Asics - блискучі, прикольні babes в гардеробі.
3. Підвіска - подарунок від мами на Новий Рік, майже ніколи не знімаю.
4. Ляна блакитна сорочка - мій з мамою улюблений колір. Також завжди береже для мене спогади з літнього моря.
5. Фотокартка - фото, зроблені після фільму Магія. Людей формують люди, тож великою частиною мене є близькі, особливо ті, що поруч.
6. Книга «Чужий» - Камю - читаю французькою, в оригіналі. Захопливе спостереження заходу сонця в Алжирі та філософські думки - це те, що транслює книга.
7. Парфуми - теплий, персиковий запах, який допомагає пам'ятати про атмосферу літа в прохолодні моменти.
8. Цифрова мильниця - купили з головною редакторкою на «Куражі». Той самий фотік з ідеальним автоматичним налаштуванням і відтінками.
9. Авіа білет з Ніци до Варшави - спогад про закінчення незабутньої поїздки в моє тепер улюблене місто.

Євгенія Крилова, учениця 11-А класу

1. Листівка з Відня - як моя любов до подорожей.

2. Помада - я просто її дуже люблю!

3. Золота ложка - я маю фетіш на певний посуд, і для мене найбільш вишукані прибори - це золоті. Саме ця золота ложка має ідеальну форму, довжину, тому я їм тільки нею.

4. Навушники - я без них жити не можу!!! Музика - це невід'ємна частина мого життя.

5. Швейцарський ніж - от його я справді вважаю своєю особистістю. Він завжди зі мною, навіть в маленькій сумочці))

6. Парфуми - для мене вони стали частиною особистості. Не уявляю себе вже з іншим ароматом.

7. Золоті прикраси - я не виходжу з дому без сережок; підвіска - мій талісман; годинник Vreda, який має назву Jane (думаю, тут і так все ясно. він повністю описує мене); і кільця з Греції, які мають неймовірну цінність для мене.

8. Брелок «basketball» - я живу цим видом спорту.

9. Цифрова камера - уособлення мого захоплення фотографією.

Юлія Роман, вчитель хімії та завуч по

1. **Лялька** – оберіг мого кола друзів

2. **Книга** - читати любила завжди, прочитала багато, а останнім часом особливо «заходить» філософська література, а стоїцизм – це про мудрість, стійкість, мистецтво жити.

3. **Колонка** – музика завжди рятує.

4. **Пензлики** – для саморесурсу іноді замовляю «картини – розмальовки по номерам», виходить непогано.

5. **Карти** – брідж не дозволить старіти мозку.

6. **Офорт з котами Парижу** – просто коти є моїми улюбленими тваринами.

7. **Скелелаз**– символ любові до гір.

8. **Буси** - був час, коли сама виготовляла прикраси, ну і зараз можу.

9. **Магніти** - це пам'ять про мандри країнами.

1. **Навушники** - мій портал до інших світів, коли хочу втекти від реальності у мелодії, що розуміють мене.
2. **Рука** - цей маленький дерев'яний силует зачаровує мене своєю простотою і здатністю передавати емоції у застиглій формі.
3. **Закладка** - торкаюсь її пальцями між сторінок і згадую тепло руки, що подарувала її мені з любов'ю.
4. **Кришечка** - щоразу посміхаюсь, дивлячись на цих двох, вони стали для мене символом радості у буденності.
5. **Монети** - тримаю її в долоні, і вона нагадує про цінність не речей, а моментів, які за них не купиш.
6. **Жуйка** - цей маленький шматочок нагадує мені про моменти, коли думки потребують тиші й солодкої паузи.
7. **Телефон з наліпкою** - ношу цей символ мого коріння завжди з собою, щоб не забувати, хто я і звідки прийшов.
8. **Червоний брелок** - мій маленький секрет і посмішка, схована від світу, але така яскрава в моїй свідомості.
9. **Збірник фоток** - гортаю сторінки і відчуваю, як його погляд на світ зливається з моїм власним.

Марія Мейта, учениця 9-В класу

1;2 **Дитячі фотографії** - відразу подумала про дитинство, асоціація себе виринає у понятті ностальгії. Тому перед вами я маленька)

3. **Книга «Орландо» Вірджинії Вулф** - перша, прочитана мною, книга авторки.

4. **Книга «В пошуках Аляски» Джона Гріна** - з цим автором у мене взагалі дуже теплі спогади, бо здається, що його книги повпливали на мою особистість і сприйняття доволі сильно. І саме цю книжку я перечитувала разів 3, але вперше прочитала одинадцятирічною і була досить вражена.

5. **Чашка** - my special cup for tea. Чомусь, дуже люблю саме цю. Обожаю пити зелений чай з неї, здається, я на 70% складаюсь з нього.

6. **Дитяча м'яка іграшка** - бережу її з дитинства. Це щось дуже тепле, особисте, репрезентує когось, хто розуміє все без слів, як є.

7. **Парфуми** - дуже люблю цей запах. Хоч вони і закінчились, але таким чином зберігаю спогади/період життя.

8. **Навушники** - музика для мене є невід'ємною частиною існування, тому навушники саме те, що допомагає підтримувати цей суцільний життєвий саундтрек.

9. **Окуляри** - маю поганий зір, тому це певним чином теж про світогляд.

1. **Гітара** - моє життя тісно пов'язане з музикою.
2. **Рукавиця для тайського боксу** - спорт є великою частиною мого життя, в особливості єдиноборства.
3. **Гаманець** - гроші- це один з найважливіших ресурсів у нашому світі. Тому я потроху вчуся їх заробляти різними способами.
4. **Годинник** - я використовую цей аксесуар щоб показати мою прихильність до моди.
5. **Телефон** - універсальний помічник на всі випадки життя.
6. **Парфуми** - я прихильник парфумерії. І особисто мені парфуми можуть немало мені сказати про людину.
7. **Навушники** - всюди, де я можу слухати музику, я її слухаю. І музика задає мені настрій на день.
8. **Комп'ютерна миша** - я великий прихильник технологій та інновацій. В додаток обожаю комп'ютерні ігри.
9. **Айді картка** - коротка інформація про мене.

Олександра Скікевич, учениця 10-С класу та авторка цього проєкту

1. **Низькі черевики Dr.Martens** - моє улюблене взуття всіх часів. Виглядає стильно у будь-якій ситуації, а на практиці - надзвичайно зручне.
2. **Книга про книжковий магазин Shakespeare&Co** - рідкісний альбом про улюблене місце у всьому світі, подарований мені власницею найкращої книгарні Києва.
3. **Друкована карта Дубліна** - символ мого безмежного кохання до цього міста та всього, що з ним пов'язане. Сама карта йшла разом із книгою «Дублінці» Джеймса Джойса, що якнайкраще описує атмосферу міста.
4. **Книга «Таємна Історія» Донни Тартт** - книга, що повністю змінила моє життя. Саме через неї я стала тою людиною, що є зараз.
5. **Записник** - цей маленький блокнот, що був привезений мені як подарунок від батьків з Венеції, слугує мені для ведення конспектів з астрології, якою я займаюся вже 4 роки.
6. **Навушники** - з найменшого віку обожаю музику та просто не можу уявити своє життя без неї. Навушники є тим, що допомагає якнайшвидше почати слухати улюблені композиції у будь-якому куточку світу.
7. **Окуляри** - без них почуваю себе некомфортно в зовнішньому світу, через мій поганий зір.
8. **Карти Таро** - моя візитна картка) Люблю усе, що пов'язане із містикою та магією, а карти таро - гарний інструмент, для того, щоб легко дізнатися відповіді на питання, на які насправді ви вже відповіли підсвідомо.
9. **Плівковий фотоапарат** - символ моєї величезної любові до фотографування всього, що мене надихає. Вперше з фотографією мене познайомив дідусь і безповоротно закохав мене у цей абсолютно магічний вид мистецтва)

Liko School, 2025